

Lõuna-Ameerika Divisjon

Lõuna-Ameerika Divisjoni kuuluvad: Argentiina, Boliivia, Brasiilia, Paraguay, Peruu, Uruguai, Tšiili, Ecuador ja Falklandi saared. Sellel kvartalil pöörame erilist tähelepanu Argentiinale ja Brasiiliale.

Argentiina

Argentiina võtab enda alla suure osa kontinendist. See piirneb ida poolt Tšiiliga ja ulatub kuni Lõuna-Ameerika lõunapoolse tipuni.

Loode-Argentiina misjonipõld, kuhu suunatakse osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest, hõlmab mitut riigi vaeseimat piirkonda. Alates misjonipõllu rajamisest 1985. aastal on koguduse liikmete arv siin peaaegu kolmekordistunud. Kuid kirikute, palvelate ja teiste jumalateenistuse ruumide arv on suurenenud ainult 24 protsenti. Selle aeglase kasvu põhjus on lihtne: usklike ei ole raha oma grupele isegi tagasihoidlike palvelate ehitamiseks.

Brasiilia

Brasiilia võtab enda alla ligi pool Lõuna-Ameerika mandrist ning siin elab ka umbes pool Lõuna-Ameerika elanikest. Selle riigi rahvastik on kirev segu euroopa, aafrika, indiaani ja aasia kultuurist.

Kuigi Brasiiliat peetakse suurimaks katoliiklikuks riigiks, tunnistab ainult 13 protsenti rahvastikust selle oma peamiseks religiooniks. Spiritismil (kaasa arvatud animism ja vaimude teenimine) on siin ligi kaheksa miljonit pooldajat ning see on võimas jõud, ka erinevate kristlike konfessioonide seas.

Seitsmenda päeva adventistid on protestantlike kirikute hulgas teisel kohal. Adventiste on peaaegu poolteist miljonit, neil on rohkem kui 11 600 kogudust ja gruppi. Iga 126 brasiillase kohta on üks adventist.

Nagu ükskõik millises teises suures riigis, jaguneb rikkus ka siin väga ebaühtlaselt. Vaeseid on isegi riigi jõukamates piirkondades, kuid veel palju raskem on elu riigi loode-, lääne- ja lõunaosas.

Sellel kvartalil pöörame erilist tähelepanu Ida-Brasiilia unioonile, kaasa arvatud Rio de Janiero linnale ja selle ümbrusele. Osa kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest, mis Brasiiliasse suunatakse, toetab palvelate ehitamist mitmetes uniooni linnades.

Peale selle saavad kaks adventakadeemiat vahendeid linnakute peaehtiste lõpetamiseks. Petropolise Adventakadeemias ja Espírito Santo Adventakadeemias tuleb lõpetada poiste ühiselamute ehitus.

Ülesanded

Koguduseliikmete arv Lõuna-Ameerika Divisjonis läheneb kolmele miljonile; ligi miljon neist tuli Jumala juurde viimase viie aasta jooksul. Kogudus kasvab kiiresti, eriti piiratud ressurssidega vaestes piirkondades. Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid on pühendatud koguduse toetamiseks Loode-Argentiinas ja Ida-Brasiilias.

Võimalused

Meie annetused sellel kvartalil aitavad:

- ehitada vähemalt 17 kirikut või palvelat juba eksisteerivatele usklike gruppidele Loode-Argentiinas (ühes riigi vaeseimas piirkonnas);
- ehitada seitse kirikut/palvelat juba eksisteerivate usklike gruppide jaoks Ida-

- Brasiilia unioonis;
• muretseda sisseseade ja viia lõpule kahe adventakadeemia üliõpilaslinnaku ehituse Vitória ja Rio de Janeiro linnade lähedal Brasiilias.

Edaspidised kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid

Kolmanda kvartali annetused lähevad Lõuna-Vaikse Ookeani Divisjoni. Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektideks on lennuki soetamine Paapua-Uus-Guinea jaoks, samuti kiriku ehitamine Fidžile Suva linna suure rahvusvahelise ülikooli adventtudengitele.

2006. aasta neljandas kvartalis pöörame tähelepanu Ida-Kesk-Aafrika Divisjonile. Tegemist on Kongo Demokraatliku Vabariigi, Etioopia, Keenia ja Ugandaga.

Lisainfot käsitletava piirkonna riikide kohta võite saada kohalikust raamatukogust, elektroonilisest entsüklopeediast või internetist. Infot võib saada ka saatkondadest ja reisibüroodest.

Meenutage koguduseliikmetele, et kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus on eriline võimalus toetada misjonitööd kogu maailmas ja eriti Lõuna-Ameerikas. Kolmeteistkümnenenda hingamispäeval lugege võimalusel annetus üle enne hingamispäevakooli lõppu ja kirjutage lõppsumma tahvlile. Annetajatel on huvitav kohe tulemust näha.

Teadmiseks annetajatele

Brasiilia ja Tšiili usklikud soovivad tänada teid, ustavad hingamispäevakooli liikmed, et te aitasite nende vajadusi rahuldada. Teie kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustega 2003. aasta esimesest kvartalist ehitati palvelaid jumalateenistuste ja evangeeliumi kuulutamise jaoks mitmetele usklike gruppidele Lõuna-Tšiilis ja Lõuna-Brasiilias. Samuti said lahendatud Brasiilias Santa Catarina osariigis asuva Adventakadeemia probleemid – seal avati õigeaegselt tüdrukute ühiselamu.

Lõuna-Ameerika usklikud ütlevad teile annetuste eest *gracias* ja *obrigado* (“tänan” hispaania ja portugali keeles).

1. aprill 2006

Argentiina

Kangekaelne farmer, innukas kristlane

Charlotte Ishkanian

“Jumal, kui Sa oled olemas ja kui Sa oled tõesti Jumal, tee mind terveks. Siis ma hakkan Sinusse uskuma,” palus ta. Kätt üles tõstes sai ta aru, et valu oli kadunud.

Liborio tõusis ja sirutas selga. Maa harimine ja loomakasvatus oli raske väsitav töö, eriti Põhja-Argentiina kehvadel maadel.

Piiriäärne elu

Liborio ja tema naine Segunda elavad koos oma viie lapsega Põhja-Argentiina põllumajanduslikus piirkonnas. Elu ilma elektri ja kanalisatsioonita oli kogu aeg olnud raske, kuid nad olid õppinud lootma ainult oma jõududele ning olid õnnelikud. Siin on väheste naabrite farmid hajutatud teineteisest miili kaugusele ja ühendatud

radadega, mida vahest nimetatakse ka teedeks. Perel ei olnud autot ega traktorit, kuna masinatest pole kasu piirkonnas, kus niikuinii pole sõitmiseks teed. Seepärast kasutasid nad eeslit ja “*zorra*’t” (platvormvankrit, mille ette rakendati eesel). Ja veel oli neil jalgratas. Pere arvas, et sellest piisab neile täiesti.

Neil oli harva aega naabritega suhtlemiseks. Kuid mõne kuu eest tuli külla vend Masa väikesest 40 kilomeetri kaugusel asuvast linnakesest. Ta põles soovist jutustada Jumala rahust Babilonia elanikele (nii nimetavad ümberkaudsed inimesed seda piirkonda). Masa ise kuulis imelisi piiblitõdesid oma linnas elavalt vennalt.

Liborio ei tahtnud Jumalast midagi teada, kuid tema naine soovis asja lähemalt uurida. Mitme kuu jooksul sõitis ta igal pühapäeval jalgrattaga naabri juurde, et vend Masaga koos Piiblit uurida.

Segundat oli kasvatatud Jumalat austama, kuid religioon ei olnud tema raske tööga täidetud elus olulisel kohal. Aga nüüd, kui ta hakkas ise Piiblit lugema ja seda teistega koos uurima, soovis ta saavutada Issandaga lähemat suhet. Ühtäkki tundus Piibel arusaamiseks keeruline olevat. Ta jätkas pühapäevaseid piiblikursusi ja Jumal avas talle üha uusi tõdesid. Naine õppis palvetama ja uskus, et Jumal vastab palvetele.

Segunda rääkis mehele oma edust ja kutsus teda piiblitundides osalema. Mees kuulas ta viisakalt ära, kuid keeldus iga kord kristlaste kokkutulekul osalemast.

Siis jäi Segunda rasedaks. Kuna lähenes külm aasta aeg, teadis naine, et ta ei saa jalgrattaga koosolekutele sõita. Sellepärast tuli vend Masa tema palve peale tema koju piiblitunde pidama, et naine ei peaks iga kord pikka teekonda ette võtma. Kuid isegi oma kodus ei tahtnud Liborio piiblitundides osaleda.

Salapärane valu

Kord töötas Liborio põllul ja tundis äkki valu rinnus. Valu levis kätte ja tugevnes, kui ta püüdis kätt tõsta. Ta tegi kõik selleks, et valu ära läheks, kui miski ei aidanud. Mees püüdis sellele mitte tähelepanu pöörata, kuid valu jäi. Ta pani tähele, et kui ta öösel magas, vaibus valu. Liborio kartis, et tal on süda haige.

Kohalik arst andis Liboriole isetehtud ravimeid, kuid ravimtaimedel ei olnud mõju. Seejärel võttis Liborio ette neljatunnise teekonna lähimasse linna, et arsti juurde minna. Ent arst ei leidnud mingit põhjust. “Kas ma suren?” küsis Liborio endalt. “Mis saab siis minu perekonnast, kui mind enam ei ole?”

Segunda ja teised piibliuurimisgrupi liikmed palvetasid Liborio pärast. Kord õhtul, kui valu tugevnes, küsis naine: “Miks sa ise ei palu Jumalat, et ta sind terveks teeks? Kui sa terveks saad, siis mõistad, et Jumal on olemas ja Ta armastab sind.”

Sel õhtul, kui kõik olid juba magama läinud, läks Liborio õue ja vaatas tumedat, tähtedega ülekülvatud taevast. Ta ei teadnud, millest alustada ja nii ütles ta lihtsalt: “Jumal, kui Sa olemas oled, kui Sa oled tõesti Jumal, siis palun tee mind terveks. Ma hakkan Sinusse uskuma.” Kohe tundis Liborio suurt rahu nagu pehmet tekki enda üle. Ta ei kartnud enam surma ning tahtis anda oma saatuse Jumala kätte.

Siis tuli talle meelde valu; seda ei olnudki enam. Ta sirutas käe välja, oodates tuttavat valu. Mitte midagi ei juhtunud. Ta tõstis käe kõrgemale, kuid valu oli jäljetult kadunud.

Pisarsilmil äratas Liborio naise ja jutustas talle juhtunust. Nad tänasid koos Jumalat.

Liborio hakkas osalema oma kodus väikese grupi töös. Ta jutustas teistele, kuidas Jumal oli ta terveks teinud, ning peagi said nad mõlemad naisega adventkogudusse ristitud. Kuid grupi juht ei saanud enam selles kauges paikkonnas pühapäevaseid jumalateenistusi läbi viia, sest ta pidi juhtima grupi tööd oma kodus.

Pikk teekond

Liborio ja Segunda tahtsid hingamispäeviti koos teiste usklikega Jumalat teenida. Nad otsustasid, et peavad vend Masa jumalateenistustel osalemiseks minema 30 kilomeetri kaugusel asuvasse linna. Aga perel ei olnud autot ega hobuseid ning jalgsi käimiseks oli maa liiga pikk. Nad otsustasid käia linnas kordamööda jalgrattaga. Üks vanematest võttis kaks last kaasa ja sõitis kirikusse, samal ajal jäi teine vanem ülejäänud lastega koju Jumalat teenima.

Teekond oli piisavalt raske isegi hea ilmaga, kuid talvel langeb temperatuur siin nulli lähedale. Sellistel hommikutel sõitis Liborio või Segunda kodust ära viie ajal hommikul, et poolel teel tuld teha ja end pisut soojendada. See ei olnud lihtne, kuid soov teenida Jumalat koos teiste usklikega oli nii tugev, et ei Liborio ega Segunda võta seda kui ohvrit.

Nii möödus kaheksa aastat. Pere soovis väga, et jumalateenistuste koht oleks nende kodule lähemal. Mõned nende naabritest võtsid samuti tõe vastu ja soovisid ka koosolekutel osaleda, kuid kõigil ei olnud võimalik sõita 30 kilomeetri kaugusele kirikusse. Babilonia elanikele oli hädasti oma kirikut vaja. Ainus võimalus selleks oli ehitada ise kirik.

Liboriol on sünnipärane ehitajatalent. Ta alustas kiriku ehitamisega oma maa piiridesse. Ehituseks läks vaja 5 600 tellist, kuid neid ei olnud kuskilt osta. Siis segas Segunda koos poja Angeliga mudast, sõnnikust ja järveveest segu, voolis kivid ja kuivatas neid päikese käes. Pärast põletati kive, kuni need olid kõvad.

Mördi jaoks oli vaja liiva ja Liborio hakkas liiva kaevama. Poisid kandsid kaevust vett, segasid selle lubja, liiva ja tsemendiga ning said mördi. Teades perekonna jõupingutustest saatis misjonipõld neile mõned abilised, kes töid kottidega tsementi.

Pärast kahte kuud rasket tööd kerkis perekonna maadele väike tellistest kirik kui tunnistus Jumala armastusest ja perekonna töotusest teenida alati Jumalat. Avamise päeval tuli jumalateenistusele vend Masa piirkonnast 100 inimest, kuid kogunesid ka tavalised ümberkaudsed farmerid.

Praegu käib hingamispäeviti kirikus umbes 15 täiskasvanut ja 30 last.

Mitte kõik Argentiina grupid, kel on kirikut vaja, ei suuda seda ise ehitada. Paljudel on vaja abi. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetab palvelate ehitamist asulatesse, kus usklikel pole siiani kooskäimise kohta olnud. Paluge Jumalalt, kuidas võiksite teie kõige paremini aidata oma vendi ja õdesid Kristuses.

***Liborio ja Segunda Galván** on farmerid Loode-Argentiinas.
Charlotte Ishkanian on ajakirja Mission toimetaja.*

*8. aprill 2006
Argentiina*

Milleks elada?

Alita Byrd

Poliomüeliiti haigestudes kaotas Mirta tulevikulootuse ja tahtis surra. Kuid kaks meest näitasid talle põhjust elamiseks.

Mirta oleks pidanud olema vaimustuses. Oli tema neljas sünnipäev. Kuid selle asemel lamas ta valust oiates, liiga haigena, et liigutada. Kohkunud vanemad viisid

tüdruku haiglasse, kus tal diagnoositi poliomüeliit.

Nädalate kaupa lamas Mirta abitult voodis, suutmata ise mitte midagi teha. Kui ta hakkas paranema, määrati talle haigusest nõrgenenud lihaste taastamiseks füsioteraapia. Kuid nüüd ei olnud ta enam see elurõõmus ja liikuv tüdruk, kes ta enne haigust oli olnud. Arstid ütlesid vanematele, et laps ei saa enam mitte kunagi kõndida.

Raske elu

Vanemad viisid Mirta koju ja jätkasid füsioteraapiaga. Tüdrukule tuli jõudu juurde, kuid jalalihased ei taastunud. Sellest hoolimata otsustasid vanemad teha kõik võimaliku, et tüdrukul oleks täisväärtuslik elu. Nad panid ta kooli ja viisid teda sinna hobuvankril.

Mirta püüdis tundides keskenduda hoolimata valust ja ebamugavustundest, mis olid tema alalised kaaslased. Kuid õppida oli raske ning aja jooksul said vanemad aru, et kool oli Mirta jaoks liiga raske. Mirta jättis kooliskäimise ja jäi koju. Matemaatika ja geograafia õppimise asemel õppis ta kuduma. Kootud asjad müüs ta ära, sellega sai ta perele abiks olla. Aga ilma sõprade ja mängudeta muutus Mirta järjest kurvemaks ja vaiksemaks.

Ajaks, kui ta sai 16aastaseks, oli ta kannatanud nii palju valu ja üksindust, et tavaline inimene ei koge seda ka terve elu jooksul. Mirta vanemad tülitsevad tihti õhtuti ja see tekitas Mirtas tunde, nagu oleks tema süüdi. Siis juhtus midagi hirmsat – ootamatult suri Mirta väike õde. Jällegi tundis Mirta seda enda südametunnistusel lasuvat.

Mirtat täitis valu ja süütunne. Ühel päeval avas ta rohupudeli, kus olid tugevad valuvaigistid, mille arst oli talle andnud, ning luges sealt sada tabletti. “Kui ma need korraga sisse võtan,” mõtles ta, “siis lõpeb mu valu; ma suren.” Mirta hakkas tablette võtma ja jäi sügavasse unne.

Kolme päeva pärast ta ärkas. “Ma ei surnudki!” oli tema esimene mõte. “Ma ei suuda isegi end tappa!” Ta vajus veelgi sügavamasse depressiooni.

Kulunud raamat

Ükskord tõi ema töölt Mirtale vana raamatu. Raamat oli määrdunud, sel polnud kaasi ja sel puudusid esimesed lehed. “Ma leidsin selle töö juurest,” ütles ema, “ja mulle tundus, et see võiks sind huvitada. See on vaimulik raamat.”

Mirta võttis emalt raamatu. Ta ei tahtnud üldse lugeda, aga polnud ka midagi paremat teha. Lugenud mõned leheküljed, haaras raamat teda nii, et ta ei saanud enam lugemist jätta. Ta teadis religioonist nii mõndagi ja oli emaga isegi mõne korra kirikus käinud, kuid ta ei olnud kunagi kuulnud midagi sellist, nagu räägiti selles raamatus.

Mirta ei suutnud end raamatust lahti rebida ning varsti oli tal see lõpuni loetud. Tagumiselt lehelt leidis ta kirjastuse aadressi ja otsustas kirjutada – äkki on neil veel selliseid raamatuid, mis võiksid teda huvitada. Ta ei lootnud eriti vastust, sest talle ei kirjutanud kunagi keegi, kuid sellest hoolimata leidis ta, et oli kirja oma hinge pannud. Tüdruk kirjutas oma tervislikust seisundist ja kurbusest ja lootusetusest, mis olid tema igapäevased kaaslased. Ta jutustas sellest, et loetud raamat oli andnud talle esimest korda elus lootust.

Kolme päeva pärast jäi Mirta haigeks ja vanemad viisid ta haiglasse. Päeval oli tüdruk haigla päevases osakonnas, kuid ta elas koos emaga ühe sugulase juures haigla lähedal.

Külalised

Möödus mõni päev. Kord koputati uksele: lävel paistsid Mirta isa ja kaks võõrast

meest. Isa selgitas, et mehed tulid farmi Mirtat otsima: “Nad ütlevad, et said sinu kirja ja tahavad temaga rääkida. Ma tõin nad siis siia.”

Mirta vaatas võõraid. “Mida nad minust tahavad? Ma kirjutasin ju ainult kirja...” mõtles tüdruk.

Mehed tutvustasid end seitsmenda päeva adventistidena, kes töötasid kirjastuses, kuhu tüdruk kirja oli saatnud. Nad istusid tema voodi juurde ja rääkisid talle Jumalast ja sellest, kui väga Jumal teda armastab. Mirta püüdis kristlaste sõnu mõista, kuid haigus ja depressioon ei lasknud tal keskenduda.

“Kus Jumal siis on?” küsis tüdruk. “Kui Ta mind nii väga armastab, siis miks Ta mind ei aita? Ma olen kogu aeg haige, ma kannatan kogu aeg. Kui Jumal on olemas ja Ta hoolib minust, miks Ta siis lubab seda kõike?”

Mehed selgitasid, et halba teeb saatan, mitte Jumal. Nad lugesid Piiblist tekste, mis rahustasid ja julgustasid tüdrukut. Seejärel küsisid nad, kas tüdrukul on Piibel. Mirta vastas eitavalt. Seepeale otsis üks meestest oma suurest kotist välja väga ilusas köites Piibli. Mirta suutnud end tagasi hoida ja lehitses raamatut. Siis küsis adventist tüdrukult, kas ta ei tahaks Piiblit uurida.

“Jah, tahan küll,” vastas Mirta. Kristlased leppisid tüdruku ja ta emaga kokku esimese piiblitunni reedeks, tänasid peret ja läksid ära.

“Kas sa oled segi läinud?” ütles isa tütrele järsult, kohe kui oli ukse külaliste järel sulgenud. “Need inimesed püüavad sind pöörata oma imelikku sekti. Võimalik, et nad meelitavad sind sekti pettusega.”

“Küll ma sellest aru saan, kui nendega Piiblit uurima hakkam,” vastas tütar talle kangekaelselt.

Uus elu

Sama nädala reedel tulid mehed tagasi, et uurida Piiblit Mirta ja tema emaga. Tüdruk ei olnud kunagi arvanud, et Piiblis on nii palju kirjutatud Jumala plaanist maailmaga. Esimest korda elus tundis ta tuleviku suhtes lootust ja kindlust.

Pärast mitmekuulist uurimist otsustas Mirta koos emaga seitsmenda päeva adventistide koguduse liikmeks saada. Nad olid veendunud, et see ei ole sekt, vaid hoopis tõeline Jumala kogudus. Mirta isa vihastas ja jättis pere maha.

Esimest korda elus võis Mirta vaadata tulevikku. Ta käis tervise parandamiseks operatsioonil ja läks tagasi kooli, et lõpetada õpingud.

Mirta räägib oma usust kõikjal, kus võimalik: haiglates, tänavatel ja isegi vanglates. Ta kutsub inimesi evangeelsetele koosolekutele ja aitab Piiblit tundma õppida kõigil, kes seda vajavad. Ta on toonud juba paljusid Kristuse juurde.

“Ma olen kõige õnnelikum siis, kui räägin oma usust ja Jumala armastusest,” jutustab tüdruk. “Ma ei saa ikka veel kõndida, kuid ma tean Jumala plaani minu elu jaoks. Sellepärast ma ei surnudki tookord 16aastaselt. Ma tahan järgida Jumalat ja muuta maailma Jeesuse pärast.”

Meie misjoniannetused võimaldavad kirjanduse levitamist kõigile, kes seda vajavad. Tulemuseks on tuhanded inimesed, kes sarnaselt Mirtale tulevad iga päev Kristuse juurde.

Mirta Rodriguez elab Argentiinas linnakeses nimega San Miguel de Tucumán.

Alita Bird elab Pretorias LAV-is ja töötab ajakirjas Mission.

15. aprill 2006
Argentiina

Üleujutusest päästetud

Pedro Yremeo Vaquera

Unenägu, üleujutus ja Jumala kutse päästsid paljusid igavesest hukatusest.

Unenägu

Ma seisin laia, tolmuse kuiva jõesängi ääres. Selles jõesängis ei olnud juba mitu kuud vett olnud. Ma nägin, kuidas seal puhkasid inimesed. Rikkamatel olid suured ilusad telgid ja palju asju. Teised olid vaesed ja magasid otse lahtise taeva all. Kuid kõik – vanad ja noored, rikkad ja vaesed – nägid õnnelikud välja. Nad laulsid ja tantsisid, sõid ja naljatasid.

Ma ronisin üles kaldale, et ümbruskonda paremini näha. Kuhu silm ulatus, nägin ma kuivas jõesängis perekondi, sõprade gruppe ja üksikuid inimesi.

Äkki kuulsin selja taga häält: “Poeg, kas sa näed kõiki neid inimesi jõesängis?” Ma pöörasin ümber, kuid minu juures ei olnud kedagi. Kes siis rääkis? Ma mõistsin, et see oli Jumal.

“Jah,” vastasin ma, “ma näen inimesi. Ma tunnen neist paljusid isiklikult.”

“Mine ütle neile kiiresti, et nad jõesängist välja tuleksid!” hoiatas mind hääl. “Läheneb üleujutus ja tulvavesi viib neid kõiki kaasa!”

Ma jooksin alla jõesängi, karjudes: “Tulge kiiresti välja! Kohe tuleb üleujutus! Jätke kõik asjad maha ja jookskesse elu eest! Tulvavesi tuleb!”

Inimesed katkestasid vestluse ja laulu ning jätsid tantsimise. Nad kuulasid mu sõnu ja naersid. Kõik naersid. “Mis jama sa ajad? Mis tulvavesi?” karjuti mulle. “Päike paistab! Vihma ei saja. Mingit üleujutust ei tule. Jäta meid rahule, me veedame lõbusasti aega. Jäta oma rumal kisendamine!” Inimesed läksid tagasi sööma, laulma, tantsima ja naerma.

Tulge välja!

Ma jooksin iga inimgrupi juurde. “Tulge jõesängist kiiresti välja,” palusin ma. “Üleujutus tuleb!” Enamik inimesi ei teinud minust väljagi, kuid mõned kuulasid ja tulid minuga koos jõekaldale. Nad jätsid telgi ja toidu ja muud asjad maha. Mõned olid nõrgad ja vanad, kuid nad tulid nii kiiresti kui suutsid kõrgemale.

Ma läksin tagasi, et veenda veel inimesi jõesängist lahkuma või püüda päästa vähemalt lapsi. Kuid päike paistis ikka veel ja inimesed naersid veel rohkem minu üle või karjusid mulle solvanguid. Ma ei saanud enam midagi teha. Kurvalt läksin ma tagasi jõekaldale nende väheste juurde, kes olid roninud kõrgemale kohale.

Äkitselt tormas suur veesein kohutava mürinaga mööda jõesängi allapoole, keerates üles muda ja viies kaasa kõik oma teel. Keerlev vesi tõmbas puid maast välja ja tõstis hiiglaslikke rahne nagu oleksid need vaid pallid.

Kui jõesängi jäänud inimesed kuulsid müra, vaatasid nad üles ja nägid vett. Nad karjusid ja jooksid jõekallaste poole. Kuid jõesängi kaldad olid järsud ja vesi haaras inimesed kaasa enne, kui nad ohutusse kohta ronida jõudsid. Enamik inimesi pühi minema. Üks naine kisendas: “Päästke mu laps, päästke mu laps!”

Ma jooksin kaldale ja püüdsin haarata lapse kätest, kui vesi neid mööda kandis, kuid ma libisesin ja kukkusin mutta. Mäslev vesi oleks mind peaaegu minema pühkinud. Ma haarasin jõe kohal rippuvast oksast ja jäin selle külge rippuma. Ma vaatasin ja nägin ka teisi okste küljes rippumas. Veemöll hakkas tasapisi vaibuma. Mühisev vesi voolas pisut rahunenult. Kuid ma ei suutnud ennast ikka veel kaldale upitada.

Siis nägin ma lainetel hüplemas suurt laeva. Selle kapten manööverdas nende väheste ellujääjate juurde, kes klammerdusid kaljude ja okste külge. Meeskond lasi kõisi alla ja inimesed ronisid laeva. Siis suundus laev minu poole. Ma nägin kaptenit väga murelikult minu poole alla vaatamas. Ma haarasin kõiest ja sikutasin end pardale.

Siis ma ärkasin.

Kutse

Unenägu oli olnud nii elav, et mul võttis mitu minutit, mõistmaks, et see oli olnud lihtsalt uni. “Mida see võiks tähendada?” mõtlesin ma. Ma ei olnud kristlane ning ma imestasin, miks oli minu unenäos Jumal. Ma mõtlesin unenäost palju, sest ei saanud seda peast. “See peab olema sõnum mulle,” mõtlesin ma. “Aga kuidas?”

Kuus kuud hiljem nägin ma linnas kõndides suurt telki tühjal maalapil. “Suurepärane! Tsirkus on linna tulnud,” mõtlesin ma. Mõne õhtu pärast võtsin ma terve pere kaasa, et näha telgis loomi ja kloune. Aga kui me sisse läksime, et leidnud me rõngaid, elevant ega popkornimüüjaid. Selle asemel oli telk täis klapptoolide sirgeid ridu. Ees kõrgemal kohal seisis üks mees ja rääkis. Me olime tulnud tsirkust vaatama ja me olime pettunud, kuid me istusime ruumi tagumisse ossa, et kuulata, mida on sellel mehel öelda.

“Jeesus soovib sind päästa,” ütles mees. “Ta muudab sinu elu, kui sa lased Tal seda teha. Ta suudab sind päästa patuelust ja valmistada ette taevaks, kus me elame koos Temaga igavesti.”

Mul oli unenägu meeles. Kas Jeesus oligi see laevakapten, keda ma olin näinud ja kes oli mind veest välja tõmmanud?

Me tulime evangeelsetele koosolekutele järgmisel õhtul ja veel järgmiselgi õhtul. Mida rohkem ma Jeesusest kuulsin, seda enam ma teadsin, et ma kuulen tõde. Minu perekond oli minuga ühel nõul ja koosolekute lõppedes andsime oma elu Kristusele. Mina, mu naine ja meie kaks last said ristitud adventkogudusse.

Ent kaheksa aasta pärast oli kohalikus koguduses suur arusaamatus. Ma ei läinud enam kirikusse. Ma arvasin, et võib-olla Jumal ei olnud tegelikult selline, nagu ma olin arvanud. Ma püüdsin unustada Piiblit; ma püüdsin unustada oma unenäo. Kuid ma olin õnnetu ja tundsin, kuidas minu elu läheb allakäiguspiraali mööda allapoole.

Ühel päeval tuli mu perele külla uus pastor. Ma ei tervitanud teda sõbralikult, vaid kõnelesin järsult. Ma solvasin teda, nagu mind oli kunagi kirikus solvatud. Minu üllatuseks ei hakanud pastor vastu rääkima. Ta kuulas vaikselt. Enne äraminekut ütles ta mulle ainult neli sõna: “Vend, Jumal vajab sind.”

Uus algus

Järgmisel hingamispäeval läksin ma kirikusse. Ma sain aru, et pean keskenduma Jeesusele ja Tema armastusele, mitte Tema karja lammastele. Kellegi solvangud ei saa iial muuta seda, kuidas Jumal mind armastab.

Ma hakkasin rääkima kõigile, keda kohtasin, kui väga Jumal neid armastab ja mida Ta minu heaks oli teinud. Ma pakkusin inimestele piibliuurimisi ja paljud soovisid seda. Ma alustasin oma koduse väikese grupi kooskaimistega ning tutvustasin naabritele ja sõpradele Jumalat. Iga kuu on kirikus ristimine ja iga kuu palub järjest enam inimesi ristimist. Viimaks ometi tundsin ma rõõmu ja rahulolu, teades, et ma juhin inimesi patu kuivast jõesängist välja Jeesuse käte vahele.

Meie kogudus kasvas nii suureks, et me otsustasime selle kaheks jagada. Me ostsime ühe hoone ja alustasime teise kogudusega. Teine kogudus on kasvanud suureks ja ma alustan kolmandat kogudust, mis käib koos minu kodus. Mõned minu

naabritest ei saa minna linna kahte kirikusse, sest need on liiga kaugel. Nii saame igal hingamispäeval kokku minu aias presendi all, et teenida Jumalat, palvetada ja olla üksteisega osaduses.

Ma olen hämmastuses sellest, kuidas Jumal tegi enda antud unenäo tõeks. Kuigi mõned naeravad ikkagi minu üle ja ignoreerivad mind, päästan inimesi nii kaua, kui Jumal annab mulle selleks jõudu.

*Pedro Yremeo Vaquera tunnistab Jumala armastusest oma kodulinna Oránis
Argentiinas.*

22. aprill 2006
Argentiina

Usk eluks

Juan José Esteban

Ta oli kasvanud üles maagiat uskudes ja ennustades. Siis astus ta adventkooli ja leidis rohkem, kui ta oli arvata osanud.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma leidsin Kristuse, kui ma käisin adventkoolis. Ma olin peres ainus usklik ning ma olin mures selle üle, kuidas reageerivad vanemad minu pöördumisele. Kui ma bussiga koju sõitsin, palvetasin ma terve tee, leidmaks moodust, kuidas öelda vanematele, et ma ei usu enam religiooni, mida nad mulle olid õpetanud.

Minu pere järgis uskumuste süsteemi, mis ei olnud religioon, vaid mis keskendus parateaduslikele tavadele. Me viljelesime maagiat (nõiduse vorm) ja uskusime märkide ja numbrite teadust. Me õppisime lugema tarokikaarte ja ma oskasin inimestele tulevikku ennustada.

Minu vanemad kutsusid meid oma koosolekutele, kus me õppisime uusi mooduseid teaduse ja spirituaalse maailma avastamiseks. Me ei kummardanud saatanat, nagu arvavad osa inimesi. Tegelikult olid enamik meie uskumuste järgijaid ka mõne teise religiooni liikmed.

Probleemne noorus

Ma olin häbelik ning mul oli raskusi sõprade leidmisega. Mõned poisid riigikoolist narrisid ja isegi löid mind. Ma olin üksik ja depressioonis ning ma ei teadnud, kuidas oma probleeme lahendada. Siis hakkasin ma nägema hirmutavaid unenägusid. Keegi ei teadnud, mida unenäod tähendavad.

Ühel päeval rääkis keegi mu vaematele erakoolist, mis võiks mind aidata. Ma tahtsin sellesse uude kooli minna, kuid isa ei olnud selles suhtes kuigi innukas. "Sa ei saa seal oma uskumusi õpetada," ütles ta. Kuid mind huvitas rohkem rahulik õppimise koht. Lõpuks lubasid vanemad mul minna. Mind võeti kooli vastu. Ma pakkisin oma asjad, kaasa arvatud maagilised raamatud ja tarokikaardid, ning asusin teele adventkooli poole, mis asus minu kodust mitme tunni tee kaugusel. Kui ma kooli jõudsin, ütlesin ma juhatajale, et ma olen teise usulahu liige, kuid ei öelnud, mida ma usun, nii lubati mul kooli jääda.

Mulle meeldis see kool! Ma leidsin sealt midagi, mida mul varem polnud – sõbrad. Kahest poisist said minu lähedased sõbrad ja peagi tahtsin ma neile oma

uskumustest rääkida. Nad kuulasid viisakalt, kui selgitasin oma tõekspidamisi. Seejärel soovitasid nad mul tõe leidmiseks Piiblit uurida. Nad olid isegi nõus koos minuga Piiblit uurima.

Samm sammult usus

Kui me Piiblit uurisime, mõistsin ma, et pean lõpetama maagiaga tegelemise. Ma rääkisin pastorile maagilistest raamatutest, mille olin kooli kaasa toonud. Me palvetasime koos ja ma palusin, et ta aitaks mul neist raamatuist lahti saada. Koos piibliõpetajaga palusime Jumala õnnistusi ja põletasime seejärel mu raamatud ära. Kuid ma ei rääkinud talle oma tarokikaartidest, sest ma tundsin, et neid võib hoida.

Minu piibliõpetaja osutas minu vastu erilist huvi. Me vestlesime palju ja ta kutsus mind oma koju. Ma tundsin, et ta on esimene täiskasvanu, kes minust tõesti hoolis.

Ma hakkasin nägema imelikke unenägusid. Kui ma palusin Jumalal halvad unenäod ära võtta, tuletas Jumal mulle meelde, et mul on tarokikaardid alles. Ma rääkisin piibliõpetajale kaartidest, kartes, et mind visatakse koolist välja. Kuid minu üllatuseks ta hoopis palvetas koos minuga ja aitas mul kaardid hävitada.

Sellest ajast peale tahtsin ma kogu aeg Piiblit lugeda. Nagu oleks minu sees tuli olnud. Ma andsin oma elu täielikult Jumalale ja võtsin Jeesuse oma Päästjaks. Millise muutuse teostas Jumal minu elus, kui ma lubasin Tal oma elu juhtida!

Mu sõbrad julgustasid mind astuma järgmist sammu – ristimist. Ma ei teadnud, kuidas ma saan järgida adventusku, kui ma koju tagasi lähen, sest seal ei olnud mu adventistidest sõpru. Pastor rääkis mulle, et minu kodulinnas on palju usklikke ning julgustas mind usaldama oma tuleviku Jumala hoolde. Ma võtsin vastu otsuse ja sain ristitud.

Kohtumine perekonnaga

Kool lõppes ja ma läksin koju tagasi. Kogu tee palvetasin ma selle pärast, kuidas öelda oma vanematele, et ma ei jaga enam nende vaateid. Ma palvetasin, kuni jõudsin koju. Hingamispäeva hommikul kutsusin oma vanemad ja ütlesin: “Mul on teile midagi öelda. Ma sain koolis palju teada Piiblist, Jumalast ja Jeesusest, kes suri minu päästmiseks. Ma palun teie luba uude kirikusse minemiseks.”

Minu üllatuseks olid vanemad nõus. Ma arvasin, et nad on vihased, kuid nad ei olnud. Hiljem sain ma teada, et kui mina olin koolis, olid mu vanemad käinud Salta adventkirikus ning neile olid need imelised inimesed ja nende lihtne, aus elu sügavat muljet avaldanud. Tegelikult olid nad käinud kirikus mitu korda, aga kui ema haigeks jäi, ei saanud nad minna.

Ma hakkasin Salta kirikus käima ja kutsusin tihti vanemaid kaasa. Kuid mu ema jäi järjest haigemaks ega saanud kirikusse tulla. Nelja kuu pärast ta suri, jättes maha minu, mu õe ja isa. Minu valu ja lein olid tohutud, kuid mu usk Jumalasse jäi kindlaks. Ma rääkisin isale oma usust ja aja jooksul loobus ta maagiast ja tarokikaartidest ning hakkas käima adventkirikus.

Oma ristimispäeva rääkis isa esimesest kohtumisest adventistidega. Ta oli siis teismeline; ta pidi tulema koolist ära, et leida tööd ema ja nooremate õde-vendade ülalpidamiseks. Ühel päeval kohtus ta kirjandusevangelistiga, kes kutsus teda adventkirikusse. Isa läks ja tahtis kõik sealse omaks võtta. Ta palus ülemuselt hingamispäeva vabaks. Ülemus ütles, et kui ta ei taha töötada laupäeviti, pole tal vaja töötada ka esmaspäeval ega teisipäeval ega kolmapäeval, sest siis lastaks ta töölt lahti. See hirmutas mu isa, sest ta teadis, et pere sõltus tema teenistusest. Ta ei läinud enam kunagi adventkirikusse, kuigi uskus Jumalat.

Minu vanem õde ei ole veel Jeesust vastu võtnud, kuid ta on loobunud maagiast.

Tänu Jumalale, ta pani oma kolm tüdart adventkooli, kus nad õpivad Piiblit ja kasvavad usus Päästjasse.

Valeuskumused oleks peaaegu mult Jeesuse võtnud. Ma olen Jumalale nii tänulik, et Ta päästis mind nendest valedest ja juhtis mind tõeteele.

Jumal juhtis mind välja üksikust ja õnnetust elust, saates mind adventkooli, kus ma kohtasin Jeesust, oma Päästjat. Kuna teie misjoniannetused toetavad adventharidust, aitasite teie mu Kristuse juurde tulla. Tänan teid!

*Juan José Esteban elab Argentiinas Salta linnas,
kus ta õpetab inglise, prantsuse ja saksa keelt.*

*29. aprill 2006
Argentiina*

Tee koju

Manuel Ledesma ja Alicia del Carmen Arroyo

*Soovides lähedasemat suhet Jumalaga palub abielupaar Jumalal õpetada neile seda,
mida Ta soovib neid teadvat.*

*[Paluge see mina-vormis lugu abielupaarist, kes avastas suhte Jumalaga,
vanemal naiste- ja meesterahval ette kanda.]*

Manuel: Minu olen Manuel ja see on mu naine Alicia. Me ei ole enam noored, kuid Kristuse jaoks oleme lapsed. Me elame Loode-Argentiinas oma farmis, kus elu on lihtne – pole elektrit ega kanalisatsiooni –, kuid me oleme õnnelikud.

Alicia: Me oleme alati Jumalat uskunud. Me käisime jõulude ja ülestõusmispühade ajal kirikus, ja veel ka laulatustel ja matustel. Aga ma tahtsin väga Jumalast rohkem teada saada, kuid ma ei teadnud, kuidas seda teha.

Manuel: Siis tuli meie kogudusse probleem ja liikmeskond lõhenes. Me ei läinud enam kirikusse ning jäime pühapäeviti koju.

Alicia: Seetõttu soovisin ma veelgi rohkem Jeesust tundma õppida, seepärast palusin Manuelil minuga koos Piiblit lugeda. Meil oli kodus Piibel, kuid me ei olnud seda eriti lugenud. Siis me hakkasimegi koos lugema, et teada saada, kes on Jeesus ja kuidas me saame Teda tunda ja järgida. Mulle meeldisid loetud lood ja leitud töötused. Õhtul, kui tööd olid tehtud ja meil oli aega, avasime Piibli ja lugesime koos.

Manuel: Ma arvasin, et tunnen Piiblit, kuid me leidsime palju sellist, millest ma varem kuulnud polnud!

Alicia: Siis saime teada, et meie poeg oli vangis eemal asuvas linnas. Me pakkisime kokku kaks väikest kotti riiete, isikutunnistuste ja väheste rahaga; siis läksime maantee äärde, et bussile saada. Kui buss tuli, leidsime kaks tühja istekohta.

Me olime sõitnud umbes 10 kilomeetrit, kui avastasime, et meil ei olnud kotte. Järelikult olime need unustanud tee äärde! Meil ei olnud dokumente ega vahetusriideid. Mida me pidime tegema? Kas me oleks pidanud bussilt maha minema ja tagasi oma kottide juurde kõndima?

Manuel: Me otsustasime minna linna ja paluda Jumalal meie kotte tagasitulekuni kaitsta. Kui me jõudsime linna, kus meie poeg vangis oli, kohtasime üht bussi ootavat naist. Alicia rääkis talle, mis oli juhtunud. Naine ütles, et ilma dokumentideta ei lasta meid poega vaatama. Alicia hakkas nutma, kuid me otsustasime siiski vanglasse

minna, sest olime juba nii kaugele tulnud.

Alicia: Kui me vanglasse jõudsime, küsis valvur meie dokumente. Me rääkisime talle juhtunust, lootes, et ta mõistab, kuid ta ütles, et me ei saa sisse. Ta käskis meil istuda ja oodata. Ta kadus raske ukse taha. Ma olin kohe nutma puhkemas, kuid Manuel ütles, et me peaksime palvetama.

Manuel: Ma palvetasin: “Jumal, meil on mure. Palun aita meil näha oma poega ja talle teada anda, et me hoolime temast.”

Mulle tuli meele loetud salm: “Paluge, ja teile antakse, otsige, ja te leiате, koputage, ja teile avatakse” (Mt 7:7^{*1}). Ma palusin veel kord, et Jumal laseks meil oma poega näha.

Valvur ei tulnud tagasi ja nii läksin ma teise valvuri juurde ja palusin luba poega näha. Ka see valvur keeldus. Ma palvetasime uuesti ja mõne aja pärast küsisin jälle. Me tegime seda mitu korda – palvetasime ja küsisime seejärel luba.

Siis küsis üks teine valvur esimeselt, mida me soovisime. Too selgitas, et me tahame näha oma poega, kuid meil pole dokumente. “Lase nad sisse,” ütles teine valvur. Jumal oli vastanud palvetele otse meie silme all!

Alicia: Me läksime koju tagasi rõõmsatena, et saime poega külastada. Ja me saime ka oma kotid tagasi. Jumal on hea, kas pole?

Manuel: Ühel ööl nägin ma unes, et üks naine tuli meile külla. Ma tundsin ära naise, kes oli käinud meie sugulaste juures ja rääkinud neile Jumalast.

Järgmisel päeval tulid meie juurde mitu inimest. Meil ei käinud palju külalisi, seepärast võtsime nad hea meelega vastu ja istusime vestlema. Siis nägin ma naist, keda olin unes näinud. Need inimesed soovisid meile rääkida Jumala töotustest ja me kuulasime. Ma imestasin, et Jumal oli saatnud unenäo mulle, vaesele farmerile.

Alicia: Me otsustasime uurida koos regulaarsemalt Piiblit ning kutsusime selle naise ja tema mehe ka meiega koos Piiblit uurima. Uurimise käigus mõistsin ma, et Jumal soovib meiega palju lähedasemat suhet, kui me kunagi unistanud olime. Ta soovib meie armastust, sõprust, iga päeva, mitte ainult puhkepäevi. Aja jooksul võtsime vastu kõik õpetused ja saime ristitud.

Manuel: Me otsustasime ehitada jumalateenistuste pidamiseks kiriku. See on lihtne puidust ehitis, kuid kõik aitasid seda ehitada, ning see on parim, mida suudame Jumalale anda.

Naine, keda ma unes olin näinud, läks meie piirkonnast ära ja meil ei olnud juhti. Me olime kõik vastpöördunud, seepärast saime mina ja Alicia juhtideks. Kui me kiriku ehitamise lõpetasime, kutsusime kõiki sisseõnnistamisele. Kohale tulid ka mõned sellised inimesed, kes olid Piiblit uurinud, kuid ei olnud usklikuks saanud. Aja jooksul ühinesid ka nemad adventkogudusega.

Alicia: Praegu on meil iga nädal jumalateenistusel umbes 20 inimest, neist enamik on liikmed, kuid on ka mõned külalised. Igaüks, kes on võimeline, uurib kellegagi Piiblit. See hoiab meid Jumala Sõnas.

Meie lapsed on täiskasvanud, kuid me räägime neile, mida me oleme Jumala Sõnast leidnud, ja nemad kuulavad. Siiani on neli meie sugulast adventistideks saanud.

Manuel: Meie naabrid tülitsesid palju. Ma andsin neile raamatu õnnest kodus. Nad lugesid raamatu läbi ja nende abielu muutus palju paremaks. Nad lubasid tulla kirikusse. Hiljuti külastasin ma naist, kes oli haige. Ma andsin talle ühe raamatu ja tema ütles: “Mul on vaja Piiblit.” Siis ma tõingi talle Piibli ja palvetasin tema eest. Ka teised koguduseliikmed külastasid teda ja palvetasid tema eest ning nüüd on ta terve ja käib jumalateenistustel.

1* kõik Piibli tekstid on võetud aadressilt www.piiibel.net

Me jääme järjest vanemaks – me oleme kaheksakümneandates –, kuid Jeesuses oleme ikka noored ja Tal on ikka veel meie jaoks tööd. Kui Jeesus soovib, töötame seni, kuni Jeesus tagasi tuleb.

Alicia: Me ehitame oma kiriku, kuid teistel usklikel ei ole seda võimalust. Osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada mõnele Argentiina kogudustele palvelad, kus nad saavad pidada jumalateenistusi ja rääkida teistele Jumala armastusest. Ja pidage meeles, teie iganädalased misjoniannetused aitavad leida uusi usklige üle kogu maailma.

Manuel Ledesma ja Alicia del Carmen Arroyo elavad Argentiinas Ojitos.

6. mai 2006

Brasiilia

Kerjuse Piibel

Fabiano Sartoratto

Metsiku koera rünnak, medõe lahke hoolitsus ja kingitud Piibel muutsid kerjuse usklikuks.

“Kas siin on täna õhtul keegi, kellel ei ole Piiblit?” küsis pastor oma koguduselt ühel pühapäevaõhtusel evangeelsel koosolekul. Keegi ei vastanud. Pastor vaatas tema ees olevaid inimesi.

“Mul on siin Piibel – minu enda oma,” ütles ta, hoides enda Piiblit üleval. “Ma tahaksin anda selle kellelegi, kel ei ole Piiblit. Aga kuna kõigil on Piibel olemas, siis esitaksin ma selle asemel hoopis üleskutse. Kas keegi teist tahaks võtta minu Piibli koju, palvetada selle pärast ja anda sel nädalal kellelegi, kel ei ole oma Piiblit?”

Vaikuse katkestas mees, kes tõusis, astus vahekäiku ja läks ette. Pastor nägi mehe põskedel pisaraid voolamas, kui ta talle Piibli andis. Pastor imestas pisaraid nähes, kuid ta otsustas selle kohta mitte küsida. Veel mitte.

João ülesanne

João ja tema naine Marina käisid pastori pühapäevaõhtustel evangeelsetel koosolekutel ja uurisid Piiblit sügava veendumusega. Nad tundsid Püha Vaimu puudutust nende elus ja olid kindlad, et uurivad tõde.

João mõtles palju sellele, mida ta piiblitundides õppis. Ta soovis rääkida nendest tõdedest ka teistele, alustades enda paljudest sugulastest. Nad elasid kaugemal Põhja-Brasiilias ning João kavatses minna neile külla ja jutustada neile õpitust. Teadmine, et tal on nüüd neile andmiseks Piibel, tundus olevat peaaegu liiga hea, et olla tõsi.

Kuid Jumalal oli selle Piibliga, mille João oli pühapäeva õhtul saanud, teine plaan.

João oli oma kodulinna esmaabikliinikus medõde. Kaks nädalat enne pastori Piibli ja üleskutse vastuvõtmist oli kliinikusse komberdanud suure käehaava kerjus. Kerjus ütles, et üks tige koer oli teda rünnanud ja käest hammustanud. Teised õed ei tahtnud mehega tegeleda, sest nad arvasid, et ta haavas on infektsioon kerjuste räpasest elukohast. Nii asuski João meest ravima. Haava puhastamise ajal rääkis ta mehega. Mehe nimi oli Romário. João tundis Romário hingeõhus odava viski haisu. Tema juukseid ei olnud mitmeid nädalaid kammitud ega lõigatud ning João võis näha, et mees ei olnud mitu päeva korralikult pesnud.

Hoolimata mehe välimusest ravis João tema haava õrnalt ja sidus selle

infektsiooni ärahoidmiseks kinni. Romário eest hoolitsedes tundis João mõjutust temaga Jumalast rääkida. Jumala nime juures võttis Romário mütsi peast. João mõistis, et see mees austas Jumalat.

“Kas ma võin sulle midagi Piiblist lugeda?” küsis João. Romário noogutas ning João sirutas käe ja võttis oma Piibli. Ta võttis lahti Psalm 38 ja hakkas lugema. *“Mu haavad... mädanevad. ... Ma olen küürus ja kõnnin kummargil... Sest ma pean tunnistama oma pahategu, ma olen mures oma patu pärast. ... Ära mind hülga, Issand, mu Jumal, ära ole minust kaugel! Tõtta mulle appi, Issand, sa mu pääste!”* (Ps 38:6–23).

João nägi patsienti silmist pisaraid pühkimas. “Mu sõber,” ütles João, “Jumal armastab sind. Jeesus suri sinu eest.” Romário noogutas, kuid ei suutnud midagi öelda.

Nagu João oli käskinud, tuli Romário iga päev haava puhastama. Nädalate jooksul said kaks meest sõpradeks. Iga kord, kui Romário kliinikusse tuli, luges João talle Piiblist salmi Jumala kohta.

João hakkas märkama Romário muutumist – ta pesi end ning pügas juukseid ja habet ning alkoholi hais ei hõljunud enam ta hingeõhus. Ühel päeval, kui Romário tuli, oli João l tema jaoks pisut uusi riideid.

Elu muutev kingitus

Esmaspäeval pärast pastori Piibli ja üleskutse vastuvõtmist võttis João Piibli tööle kaasa. Kui Romário tuli, pakkus João talle Piiblit. Romário võttis Piibli vastu ja lubas seda lugeda. Siis kutsus João Romáriot järgmiseks pühapäeva õhtuks kirikusse. Romário naeratas ja oli nõus.

Pühapäeva õhtul sõitis João kodutute varjupaiga juurde, kus peatus Romário, ja viis ta kirikusse.

Sel õhtul ei küsinud pastor, kellel pole Piiblit. Selle asemel vaatas ta Joãole otsa ja küsis: “Kus on Piibel, mille ma sulle eelmisel pühapäeval andsin?”

João osutas enda kõrval istuvale Romáriole. Romário vaatas Joãole hämmeldunult otsa. João ei olnud talle öelnud, kust Piibel pärit on, kuid Romário mõistis kiiresti, mida pastor küsis. Ta tõusis, läks mööda vahekäiku ette ja andis pastorele Piibli tagasi. Romário ei teadnud, kas pastor tahtis, et ta jätaaks Piibli endale või mitte. Pastor kasutas Piiblit selleõhtuse jutluse ajal. Ja pärast koosoleku lõppu läks ta vahekäiku pidi tahapoole, seisatas Romário istme juures ja andis talle Piibli. “See on nüüd sinu oma,” naeratas pastor. Romário naeratas häbelikult ja võttis Piibli vastu.

Romário käis edasi pühapäevaõhtustel evangeelsetel koosolekutel adventkirikus. Aja jooksul rääkis ta kogudusele oma loo.

“Ma kaotasin oma naise ja tütre alkoholisõltuvuse pärast,” ütles Romário. “Kui nad mu maha jätsid, käisin ma linnast linna, kerjates raha viski ja sigarettide jaoks. Kui ma kerjates raha ei saanud, siis valetasin selle saamiseks. Ma magasin tänavatel ega hoolinud enam ei eilsest ega homsest päevast, ainult alkoholist.”

“Ühel päeval olin ma purjus nagu alati. Ma kakerdasin tänavat mööda ja möödusin ühe maja väravast. Ma läksin väravale liiga lähedale ja kuri koer hüppas mulle kallale. Ta lõi mulle hambad sisse ja tõmbas käest tüki välja. Ma komberdasin lähimasse kliinikusse abi järele. “Mis võiks veel juhtuda? Kindlasti ei saa enam hullemaks minna,” mõtlesin ma.”

“Kliinikus kohtasin ma João, kes vaatas mööda purjus patuse kaltsudest ja mustusest ning nägi südant, mis vajas Jumalat. Ta hoolitses minu eest nagu oleks seda teinud Jeesus ja ta õpetas mind meie Issandat armastama. Nüüd oleme vennad.”

Romário lõpetas tunnistuse ja soovis, et kogudus palvetaks alkoholi ja tubaka

sõltuvusest vabanemise pärast. Tal võttis aega peaaegu aasta, et saavutada võit tubaka üle, kuid aasta viimasel hingamispäeval sai Romário ristitud – puhas, kaine, täiesti muutunud mees. Ta sai tööd ehituses ja elab nüüd oma korteris. Ta räägib kõigile, kellega kohtub, kuidas tema elu muutus. Ta julgustab teisi elu muutmiseks vaatama Jeesusele. Ta räägib, kuidas Jeesusega koos on kõik võimalik.

João ja Marina teenivad Jumalat oma kodukoguduses. Nad on organiseerinud väikese piibliuurimisgrupi, mis käib igal nädalal nende kodus koos.

Meie misjoniannetused toetavad evangeeliumitööd, mis toob inimesi Kristuse juurde kõigilt elu radadelt.

***Fabiano Sartoratto** on pastor;
João Gonçalves ja tema naine **Marina Roncem** on medõed ja
Romário Vasconsellos on ehitustöölaine;
kõik nad elavad Brasiilias Espírito Santo's.*

*13. mai 2006
Brasiilia*

Õiged sammud

Paulo Käffler

Noor jalgpallitähht vaatas lepingut ja lükkas siis selle kõrvale. Ta oli järgmise sammu juba otsustanud.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel poisil ette kanda.]

Minu nimi on Paulo. Ma olen 16aastane. Mõned arvavad, et ma olen segi läinud ja aru kaotanud. Kuid ma arvan, et olen leidnud õige tee. Lubage mul selgitada.

Mind on õnnistatud imelise adventperekonnaga. Kui ma olin 12aastane, kolis meie pere Brasiiliast Portugali, nii saime osa teisest kultuurist. Meile meeldis Portugalis ja me jäime kauemaks, kui oli kavas.

Paljutöötav mängija

Jalgpall on Brasiilias ja Portugalis kõige tähtsam spordiala. Mulle meeldis jalgpall ja ma olin selles päris hea. Kuid ma ei arvanud, et see tähendab rohkem kui kehalise tunde koolis. Siis nägi minu mängu jalgpallurite otsija ja soovitas mul minna professionaalse teismeliste meeskonna katsetele. Ma olin sellest vaimustatud. Kujutlege vaid, mind palutakse tähtsa meeskonna katsetele. Mõtted kuulsusest keerlesid mu peast läbi.

Pärast katseid pakkus meeskonna mänedžer lepingut jalgpallimeeskonnas mängimiseks. Ma rääkisin treenerile, et olen huvitatud, kuid ei mängi jalgpalli ega käi meeskonna kohtumistel hingamispäeviti. Treenerid olid nõus ja ma kirjutasin lepingule alla.

Kuid see ei olnud niisama lihtne. Teised mängijad ei olnud rahul, et ma ei mänginud nii sageli kui nemad. Mul õnnestus hoiduda hingamispäeviti mängimisest. Siis jõudis meie meeskond finaali ja tähtis mäng langes hingamispäevale. Treener teadis, et ta ei saa mind mängima sundida, kuid meeskonnakaaslased avaldasid mulle survet. Lõpuks andsin ma alla ja mängisin hingamispäevases finaalmängus. Mulle ei meeldinud see, et olin rikkunud hingamispäeva ja lubasin Jumalale, et seda ei juhtu

enam mitte kunagi.

Järgmiseks hooajaks pakkus üks professionaalne meeskond mulle lepingut, kuid ma peaaegu ei oleks sellele alla kirjutanud. Meeskond maksis rohkem palka, kuid ma pidin palju rohkem kodust eemal olema. Ma pidin käima spetsiaalses jalgpallurite koolis ja ma ei saanud kuigi sageli oma peret näha. Ma ütlesin treenerile, et ma ei mängi hingamispäeviti ja ta kontrollis, et see oleks ikka mu lepingusse sisse kirjutatud. Nii ma kirjutasingi alla kolmeaastasele lepingule. Ma olin siis 14 aastat vana.

Enamik mängu olid reede ja laupäeva õhtuti, mis tähendas, et ma puudusin pooltelt mängudelt. Ei läinud kaua, kui meeskonnakaaslased ja treener hakkasid avaldama mulle survet, et ma mängiksin kõikidel mängudel. Ma tuletasin treenerile meelde lepingut ja ta jättis mind rahule.

Minu toakaaslane oli samuti brasiillane ja me saime hästi läbi. Talle meeldis, et ma palvetasin enne igat mängu. Ta küsis, miks ma ei mängi reedeõhtuti ja laupäeviti ning ma rääkisin talle hingamispäevast. Ta sai aru ja võõras linnas olles aitas ta mul isegi kirikut otsida. Kui ma ei saanud kirikusse minna, jäime oma tuppa ning laulsime, palvetasime ja lugesime koos Piiblit, sel ajal kui teised mängijad lõbutsesid.

Ma tean, et mu vanemad palvetasid minu pärast, sest ma olin veel noor, kaugel kodust ja mängisin mängu, kus olid kõrged panused ja suur pinge. Vanemad julgustasid mind, öeldes, et ma ei pea end kõigile tõestama ja ma võin igal ajal koju tulla.

Kuldne võimalus

Minu kolmeaastane leping hakkas lõppema. Selles meeskonnas mängimine oli olnud suurepärane kogemus ja Jumal oli mind õnnistanud. Kuid oli aeg mõelda tulevikule. Ma teadsin, et kui ma soovin, võin ma valida jalgpallikarjääri, kuid mul olid teised eesmärgid.

Jalgpallimeeskonnad trügisid mu ümber, et saada minult uuele lepingule allkiri. Minu mäendžer tuletas mulle meelde, et ma võiksin saada rikkaks ja kuulsaks ainult paari kriipsuga. Kuulsus hakkas mulle pähe. Mul oli vaja mõtlemisaega, seepärast keeldusin ma lepinguid lugemast enne kehtiva lepingu lõppemist.

Ühel päeval tulid mulle külla mu vanemad ja onu. Nad tõid kaasa video perekonna kokkutulekult, kus ma ei olnud käinud. Kui me seda vaatasime, ütles onu: “Me ei tunnegi sind enam.”

Ma mõistsin, et mu prioriteedid olid segi. Ma rääkisin pastoriga, kes andis mulle nõu mõelda oma tulevikust väga hoolikalt. “Sul on palju võita, aga ka palju kaotada. Otsusta hoolikalt, palves. Palu Jumalalt, mida soovib Tema, et sa teeksid.”

Minu meeltes käis võitlus. Kas ma peaksin loobuma jalgpallist ja keskendumas õpingutele? Või peaksin jätkama jalgpalliga ja lootma saada suureks täheks?

Ma ei olnud ammu mõelnud oma unistusele saada arstiks. Mida ma pidin tegema? Kas ma peaksin loobuma kõigest, et minna ülikooli ja õppida meditsiini?

Ühel päeval, kui ma olin kodus, küsis ema, kas ma ei tahaks minna tagasi Brasiiliasse ja edasi õppida. Ma teadsin, et ta tahab minu jätkamist adventinternaatkoolis, kus olin õppinud enne Portugali kolimist.

“Ei iial!” ütlesin ma. Ma ei tahtnud olla jälle internaatkooli õpilane. Ma olin näinud maailma, maitsnud selle rikkusi. Kuidas ma saaksin pöörduda tagasi ühiselamu elu juurde?

“Sa ei pea ühiselamus elama,” ütles ema, otsekui mu mõtteid lugedes. “Sa võid jääda linna onu juurde elama.” See meeldis mulle ja ma hakkasin tõsiselt mõtlema Brasiiliasse tagasimineku peale.

Raske otsus

Sel päeval helistas mu agent. Tal oli minu jaoks leping Euroopa kõige nõutavama meeskonnaga. Mulle tuli meelde, et selle meeskonna treener oli kunagi meile öelnud: “Kui te mängite meie heaks, unustage oma õpingud, unustage oma pered, unustage oma usk.” Õpingud, pere ja usk olid minu elus kõige tähtsamad asjad. Ma vaatasin lepingut, kus pakuti mulle rohkem raha, kui suutsin kokku arvutada. Siis meenus mulle kunagi päheõpitud piiblisalm. Ma sosistasin endale. “Ärge koguge endile aardeid maa peale” (Mt 6:19).

“Mida sa ütlesid?” küsis agent.

“Ma ei saa sellele lepingule alla kirjutada,” ütlesin ma talle. “Ma olen otsustanud minna tagasi Brasiiliasse ja õppida arstiks.”

“Sa oled segi!” karjus agent mulle. “Kuidas sa saad seda mitte vastu võtta? Mõtle rahale ja kuulsusele!” Ma ütlesin talle uuesti, et ma soovin loobuda jalgpallist, minna tagasi Brasiiliasse ja saada arstiks.

“Kas sa mõtled loobuda rahast usu pärast?” küsis ta. Ma ütlesin talle, et tegelikult jah.

Minu kolmeaastane leping lõppes. Pärast viimase mängu mängimist pakkisin ma asjad, jätsin vanematega hüvasti ja astusin lennukile, mis viis mind Brasiiliasse. Kool oli mõne päeva pärast algamas.

Ma ei tahtnud saada rikkaks või kuulsaks. Ma tahtsin järgida lihtsalt oma unistust, mille Jumal oli mulle andnud, unistust saada arstiks ja aidata inimesi.

Nüüd olen ma tagasi adventkoolis Brasiilias, õppides jälle tavalise teismelise moodi. Ma tänan Jumalat selle kooli ja pühendunud õpetajate eest. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest läheb kooli hoonete ehitamiseks, et veel rohkem õpilasi saaksid kvaliteetse, Kristuse-keskse hariduse. Täna teid misjoniannetuste eest igal nädalal ja kolmeteistkümnendal hingamispäeval.

Paulo Käffler õpib Colatina adventkoolis Brasiilias.

20. mai 2006

Brasiilia

Surmast uude ellu

Alita Byrd

Teismeline poiss, kes jäeti pärast hilisõhtust tulistamist surnu pähe maha, tunnistab nüüd teistele Jumalast, kes teda päästis.

Maria de Jesus armastas oma lapsi ja tegi nende heaks kõik. Ta innustas neid kõvasti töötama ja usinalt õppima. Marial ja tema mehel ei olnud palju raha, kuid nad olid otsustanud kindlustada oma kahele pojale parima elu.

Maria oli alati olnud sügavalt usklik ja kui ta tutvus seitsmenda päeva adventistidega, õppis ta innukalt kõike võimalikku Jumala Sõnast ja Tema tahtest tema ja ta perekonna jaoks. Ta ristiti adventkogudusse ning ta rääkis oma uuest usust ka perele. Kuid tema pojad olid teismelised ning neid ei huvitanud ei usk, Piibel ega Jeesus. Nad ignoreerisid ema armastavaid nõuandeid ja nad läksid oma teed.

Maria ei saanud neid sundida jagama tema rõõmu Kristuses, kuid ta sai palvetada. Ta palvetas iga päev on mehe ja poegade pärast, et nad võtaksid Jeesuse oma ellu. Kuid miski ei tundunud muutuvat. “Issand, tee, mida on vaja, et mu poisid Sinu

juurde tuleksid,” palus ta.

Wilson ja tema noorem vend lähenesid täiskasvanueale. Nad tahtsid elada oma elu. Kui nad kodust ära läksid, ei öelnud nad emale, kuhu nad läksid või mida nad tegid.

Wilson oli tarvitanud narkootikume juba sellest ajast, kui ta oli 14aastane, ja ta jäi neist kiiresti sõltuvusse. Ka enamik tema sõpru kasutasid narkootikume. Kuid tal oli õnnestunud ema eest oma harjumust varjata.

Tulistamine

Ühel päeval, kui Wilson tööl oli, tappis üks tema hea sõber narkootikumide pärast teise teismelise. Wilson ei teadnud tapmisest midagi, ta ei teadnud ka seda, et surnud teismelise sõbrad olid kavatsenud tasuda sõbra tapmise eest.

Kui Wilson sel õhtul töölt koju kõndis, nägid teda surnud poisi sõbrad. Nad teadsid, et Wilson oli tapja sõber ning see oli kõik, mida neil teada oli vaja. Nad maksavad kätte Wilsoni tapmisega.

Üks jõugu liikmetest laadis relva, istus jalgrattale ja sõitis Wilsoni taha, kes kõndis mööda pimedat teed, teadmata, et teda jälitatakse. Kui tulistaja jõudis Wilsoni selja taha, tõstis ta relva ja tulistas Wilsonit pähe.

Wilson kuulis lasku ja tundis püssirohu lõhna. Ta pöördus lasu heli suunas ja nägi relvaga teismelist, kes teda sihtis. Ta kuulis veel kahte lasku ja teadis, et ta sai pihta. Teadmata, kui tõsiselt ta vigastatud on, hakkas ta jooksuma. Kõlas veel kolm lasku, mis tabasid Wilsonit selga. Ta vajus maha vereloiku. Tulistaja sõitis pimedusse.

Lähenesid sammud, Wilson avas silmad ja nägi sõpra tulemas. “Aita mind,” karjus ta. Sõber tõstis Wilsoni üles ja sättis ta kuidagimoodi oma jalgrattale ning suundus lähima haigla poole. Sireen lõhestas pimedust ning ümber nurga kihutas kiirabi ja tuhises kahest sõbrast mööda. See peatus kohal, kus vereloik tähistas Wilsoni kukkumist, kuid seal polnud kedagi. Keegi oli kuulnud laske ja kutsunud kiirabi.

Wilson andis kiirabijuhile märku ja see peatus. Meedikud tõstsid Wilsoni kiiresti kiirabiautosse. Tema vigastused olid liiga tõsised kohalikus kliinikus ravimiseks, seepärast kiirustas kiirabi läheduses asuva suurema linna haiglasse.

Kiirabi sireen kostis kuskilt kaugelt, kui Wilson kiirabis lamas ja külmast värises. Ta oli šokis ja teadis, et sureb. Ta mõtles oma emale ja sellele, palju ema oli poegade päästmise pärast palvetanud. Ta mõtles ajale, kui ema oli kutsunud teda kirikusse kaasa ja tema oli pidevalt keeldunud. Ta mõtles, kuidas ta oli emast ära pööranud ja keeldunud kuulmast, kui ema püüdis talle Jeesusest rääkida. Kiirabis lamades andis ta meeleehtlikku töötuse: “Jumal, kui sa mu elu päästad, siis ma teenin sind igavesti.”

Wilson tundis, et kiirabi võtab hoogu maha ja pöörab. Kiirabi ukseid lendasid lahti. Tugevad käed kandsid ta haiglasse. Eredad tuled tuhmusid, kui Wilson kuulis ümbritsevate häälte kiiret juttu. Siis kaotas ta teadvuse.

Surma lähedus

Wilsoni ema sai teada, et tema vanemat poega tulistati ja arvatavasti on ta surnud. Isa läks haiglasse, arvates, et tal tuleb poja surnukeha identifitseerida. Aga kui ta kohale jõudis, sai ta teada, et Wilson on elus ja operatsioonil. Ta istus ootama. Mitu tundi hiljem tuli ooteruumi arst. “Teie poeg on elus,” ütles arst, “kuid hädavaevu. Teda tulistati kuus korda – kaela, rinda ja selga. Kuulid läbistasid tema maksa, kopsu, kõhu ja vaagna. Me tegime tema heaks kõik, mida suutsime. Nüüd võib teda päästa ainult ime.”

Wilsoni isa kiirustas koju naisele uudiseid rääkima. Ema ei saanud sel päeval

Wilsonit vaatama minna, nii veetis ta päeva Piiblit lugedes ja Jumalalt pojale elu paludes.

Järgmisel päeval sõitis ema bussiga haiglasse ja istus poja voodile. Ta oli teadvuseta, kuid ema laulis ja palvetas tema juures. Wilson jäi ravimitest tekitatud koomasse kaheksaks päevaks. Kogu selle aja istus Maria tema juures, rääkides ja lauldes talle ning palvetades tema elu ja päästmise pärast.

Kui Wilson ärkas, sai ta käsi ja jalgu liigutada. Kui arsti tema kõrist torud ära võtsid, sai ta rääkida. Ta jäi haiglasse kuuks ajaks, kui ta keha paranes. Tal oli meeles kiirabiautos tehtud töötus Jumalale. Ta oli otsustanud seda lubadust pidada.

Uue elu algus

Kui Wilson suutis haiglast lahkuda, läks ta elama tädi juurde Rio de Janeirosse. Ta pidi elama kaugel elust, mis oleks ta peaaegu tapnud, eemal narkootikumidest ja vanadest sõpradest. Ta leidis lähedusest adventkiriku ja kui ta sinna sisse läks, teadis ta, et oli leidnud oma vaimuliku kodu. Liikmed tervitasid teda armastavalt ja toetavalt. Ta rääkis neile oma loo – kuidas ta ei kuulanud ema nõuandeid, kuidas ta ei olnud ema palveid austanud, kuidas teda tulistati ja surnu pähe maha jäeti. Kuid mis kõige olulisem, ta rääkis, kuidas Jumal päästis ta ja äratas üles uuele elule.

Seitse kuud pärast seda, kui Wilson oleks peaaegu surnud, olid vanemad tunnistajaiks tema ristimisel. Ema viis ta ristimisbasseini juurde, kus Wilson sündis uuesti Kristuses. Ema murepisarad olid saanud rõõmupisarateks. Wilsoni isa läks koju tagasi sooviga saada rohkem teada Jumalast, kes oli päästnud ta poja elu.

Praegu on Wilson aktiivne adventkoguduse liige. Ta uurib Piiblit koos oma tädi ja uute sõpradega. Ta peab lubadust, mille andis Jumalale, kes Ta surmast päästis.

Teie hingamispäevakooli misjoniannetused aitavad muretseda materjale, et juhtida otsivaid inimesi, nagu Wilson, Jeesuse juurde.

Wilson de Souza Brandão elab Brasiilias Rio de Janeiros, kus ta õpib arvutitehnikuks.

Alita Byrd elab Pretorias LAVis ja töötab ajakirjas Mission.

27. mai 2006

Brasiilia

Jumala ümbermuutev vägi

Ivaldo Miranda da Silva

Kurjad vaimud olid Ivaldost teinud mõjuvõimsa isiku oma kogukonnas, kuid ta avastas tõelise vae, kui andis oma elu Jumalale.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Brasiilias tegelevad paljud inimesed mingi vaimude kummardamise vormiga, isegi need, kes ütlevad end kristlased olevat. Mina, Ivaldo, olin vaimude valduses juba lapsest saadik.

Ma kasvasin üles slummis, mida nimetatakse *favela*'ks. Minu ema, kel oli hädasti raha vaja, andis mulle tänavatel müümiseks maapähkleid. Ma ei tohtinud enne koju tagasi minna, kui mul olid kõik pähklid müüdud. Mõnikord ei saanud ma pähkleid müüdüd, siis magasin ma tänaval, et mitte peksa saada.

Spiritistlikud unenäod

Kui ma olin seitsme- või kaheksa-aastane, hakkasin ma nägema hirmutavaid unenägid. Ma rääkisin neist oma vanemale õele ning õde arvas, et need unenäod on tegelikult nägemused või midagi sellist. Ta palus ühel naisel, kes teadis vaimudest, tulla ja teostada rituaal.

Ma rääkisin naisele, et unenäod hirmutavad mind, kuid tema ütles, et need pole unenäod, vaid spiritistlikud nägemused. Ta pakkus, et teostab rituaali, mis saadab vaimud minu juurest minema. Kuid ta ütles, et need tulevad tagasi, kui ma vanem olen. “Sa pead nad vastu võtma, kui nad tulevad,” ütles ta.

Pärast naise teostatud rituaal lõppesid nägemused ja mu elu muutus jälle normaalseks. Järgnevate aastate jooksul unustasin ma need unenäod või spiritistlikud nägemused, nagu naine neid nimetas, hoopiski ära. Ma lõpetasin keskkooli ja tegin läbi kohustusliku sõjaväeteenistuse.

Aga kui ma sain 21aastaseks, tulid unenäod tagasi. Need tegid mulle muret just nagu tookord lapseas. Häirivate nägemuste tõttu jäi mul und väheks ja mu meel sattus segadusse. Minu perekond arvas, et mul on vaimsed häired ning nad püüdsid mind vaimuhaiglasse saata. Kuid naaber tundis ära, et mind mõjutavad vaimud. Ta võttis mind kaasa spiritistlikku keskusesse, kuhu kogunesid vaimude mõju all olevad inimesed spiritistlikeks tseremooniateks.

Vaimud tegid mu elu viletsaks ja ma tahtsin neist vabaneda. “Vaimude ema” spiritistlikust keskusest rääkis mulle et ma pean tooma spetsiaalseid ohvriande igale vaimule, ja kui need annid vastu võetakse, siis saan ma kontrollida vaime ja need ei valitse enam minu üle.

Ma tõin vajalikud ohvriannid – umbes 500 – ja mulle anti “vaimude isa” tiitel, mis tähendas, et ma suudan vaime kontrollida. Ma avasin oma spiritistliku keskuse, kus inimesed said paluda erinevaid teenuseid või lasta endale tulevikku ennustada.. “Vaimude isaks” olemine andis mulle meie väikeses kodulinnas suure võimu. Inimesed teadsid mind nime Señor Vigor all ja kõik austasid mind. Narkodiilerid ja jõugud võitlesid omavahel *favela* territooriumide kontrolli pärast. Juhid tulid minu juurde, palumaks vaimude kaitset nii politsei kui vastasjõugu eest. Lõpuks ometi tundsin ma end tähtsana, vajalikuna. Kuid tegelikult olin ma ikkagi vaimude ori.

Väikesed tuled slummis

Kui ma noor olin, käisin ma vahel kirikus ja nimetasin end kristlaseks, kuigi ma seda polnud. Aeg-ajalt tundsin ma vajadust Jumala järele, et kogeda headust ja rahu, mis mu elust puudus. Kuid kirikud, kus ma käisin, olid täis kära, aga mitte rahu. Pettunult pöördusin ma tagasi vaimude juurde.

Slummi keskel, pisut minu spiritistlikust keskusest eemal oli koht, kus käisid koos seitsmenda päeva adventkristlased. Selle koguduse umbes 40 liiget võitles vapralt ümbrust ründava vaimuliku pimeduse vastu. Nad päästsid otsivaid hingi ja pakkusid neile pelgupaika tänavail varitsevate ohtude eest, rääkides neile samal ajal Jumala armastusest.

Siis jäid usklikud ilma ruumist, kus nad olid jumalateenistusi pidanud. Ilma keskse kooskäimise kohata lagunes kogudus väikesteks gruppideks, mis käisid koos kodudes. Nii jätkasid nad ümbruskonna kadunud hingede otsimist. Liikmed kutsusid inimesi tänavalt – laste pärast muretsevaid emasid, vaeseid ja lootusetuid inimesi – oma koju palvetama ja Piiblit uurima. Sel moel süttis palju väikesi tulukesi nende elukohtades.

Ühel päeval kutsus üks mu naabritest, kes on adventist, enda juurde väikesesse gruppi. Ma võtsin kutse vastu. Kui ma naabrinaise juurde sisse astusin, olid teised kohalviibijad üllatunud, nähes mind, “vaimude isa”, väikese grupi koosolekul. Ma

rääkisin neile, et tundsin vajadust Jumala läheduse järele. Oma üllatuseks ütlesin ma, et tahan jätta spiritistliku keskuse ja kõik oma vaimud ning järgida Jumalat.

Piibliuurimine ja palveosadus väikese grupi koosolekul toitis minu hinge nii, nagu ei olnud miski varem seda teinud. Pärast mitmekuulist kohalkäimist ei tahtnud ma enam kunagi vaimude teenimisega tegemist teha. Ma palvetasin ja andsin oma elu täielikult Jumalale. Siis läksin ma koju, korjasin kokku kõik oma spiritistlikud raamatud, vaimude altarid ja kõik muud vaimudega seotud asjad ning hävitasin need kõik.

Võidetud vaenlane

Saatan ei jätnud mind niisama kergelt rahule. Tihti painasid mind öösiti vaimud ega lasknud mul magada. Kui ma magada ei saanud, veetsin ma öö palvetades.

Minu ristimispäeval, kui ma astusin ristimisbasseinis ootava pastori poole, hoidis nähtamatu jõud mind tagasi. Ma püüdsin vette jõuda, kuid ei suutnud liikuda. Ma ütlesin pastorile, mis toimub, ning koguduse diakonid kandsid mind vette, et ma saaks ristitud.

Inimesed, kes tundsid mind kunagi Señor Vigorina, mehena, kes rääkis saatanaga, on nüüd hämmastunud, kui tulevad minu koju ja näevad, et vaimude altarid, spiritistlikud raamatud ja teised vaimude teenimisega seotud asjad on kadunud. Ma räägin neile, et Señor Vigori ei ole enam ja siin elab Ivaldo, Jumala laps. Ma kutsun neid tulema Jeesuse juurde, kel on ainsana vägi neid patust päästa.

Favela's elavatel usklikel ei ole ikka veel jumalateenistusteks kirikut, seetõttu koguneme jumalateenistusteks minu koju – samasse majja, kus ma olin nii palju aastaid saatanale ohvriande toonud. Kuigi see on tunnistuseks Jumala väest minu elu muutmisel, ei ole see jumalateenistusteks ideaalne koht.

Meil on vaja palvelat, kus pidada jumalateenistusi, kohta, kuhu tuua oma sõbrad ja naabrid Jumalaga kohtuma. Kuid koguduseliikmed on liiga vaesed isegi kõige lihtsama palvela ehitamiseks. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada palvela, mis oleks valguseks *favela's*, kus saaks pidada jumalateenistusi ja aidata neid, keda vaesus ja patt on maha rõhunud.

Ivaldo da Silva tunnistab oma usust teistele Rio de Janeiros.

3. juuni 2006
Brasiilia

Rahu saar

Sálon da Costa

Kui lootus on kõik, mis sul on, lase sel paista nagu valgusel mäe otsas.

“Väike küünal ma tahan olla... tahan loita Jeesusele, valgust näidata ümbrusele.”
Lapsed laulavad rõõmsalt, hoides näppu küünlana püsti.

Laulu kuuldes kiirustavad valgeks võõbatud hoone poole teised lapsed, põigates mööda klaasikildudest, haukuvatest koertest ja kihutavatest autodest. Emad kõnnivad kiiresti, mõnedel on laps seljas. Nende pilgud jälgivad kõike taga ja ees, et tabada ohumärke. Sest see kirik asub sõjapiirkonnas. Mitte sõdurite ega geriljade, vaid narkodiilerite ja jõukude omavaheliste võitluste sõjapiirkonnas. See kirik asub *favela's*, Rio de Janeiro slummis Brasiilias.

Meeldiv mõju

Kolm õde, kuueaastane Juliana, neljaaastane Julia ja kaheaastane Jessica, on tavaliselt esimestena lastetunnis kohal. Juliana kannab oma kõige väiksemat õde puusal nagu väike ema ja juhatab Julia avatud uksest sisse. Juliana kõnnib esimese reani ja paneb väikese õe toolile istuma, siis aitab ta õpetajal seada toole, võtta viltpilte välja või teha muud vajalikku enne tunni algust.

Juliana kuulab lugusid hoolikalt ja õpib laulud ära, et ta koju minnes saaks lood emale ja sõpradele edasi rääkida. Ta õpetab ka oma õdedele laule. Ta on õppinud palvetama ja esineb vahel laste koosolekul lauluga. Juliana palub emal seriaalide vaatamise asemel Piiblit lugeda. Ta julgustab koolikaaslast andma õpingutes endast parima.

Hiljuti palvetas väike Julia lastetunnis: “Kallis Jeesus palun hoolitse laste eest ja ära lase Jessical kuuliga pihta saada. Ta on ju alles väike.” Tema palves ilmnevad probleemid, millega need lapsed iga päev peavad elama.

Valget plasttoolid saavad kiiresti täis, mõnedel istuvad kaks või kolm last. Akendeta hoone, mis kunagi oli garaaž, läheb ühtlaselt kuumaks, kuid see näib häirivat vaid väheseid. Nad pühivad näolt higi ja laulavad või kuulavad lugu edasi.

Rõõmu saar

Selles ümbruskonnas elavate laste ja emade jaoks on see “garaaž-kirik” rõõmu saareks pimedas ja murerikkas maailmas. Nad elavad vaeselt. Väga vähestel väikestest puidust ja metallist majades on kanalisatsioon või elekter. Lastel ei ole mängimiseks mänguväljakuid. Ja räpastel tänavatel on oma ohud. Püssipaugud on siin sama tavalised kui lindude laul rahulikumates piirkondades. Lapsed õpivad varakult põgenema, kui tänava nurgale koguneb teismeliste kamp või kui narkodiiler sõidab oma silmatorkava autoga mööda. Ja inimesi, kes tulevad piirkonda ilma loata, võidakse tulistada enne, kui nad jõuavad oma tuleku eesmärgi selgitada.

Kuid üks pastor ja tema naine on ületanud *favela* barjääri. Neid kutsus üks seal elav koguduseliige. Kui pastor slummi tuleb, et tulista keegi, sest paar teab salajast märguannet, mis tagab neile ohutu sissepääsu.

Pastori naine Marlene võttis enda kanda ülesande rajada hingamispäevakool, kui ta nägi esimest korda tänaval hulkuvaid näljaseid ja paljasjalgseid lapsi. Nende silmis oli lootusetus ning Marlene'i süda valutab nende pärast, soovides neile lootust anda. Ta tahtis õpetada neile lastele, et keegi armastab neid.

Kui Marlene ja ta abikaasa külastasid *favela* kodusid, märkasid nad perede vajadusi. Ühes kodus ei olnud perel süüa; teises oli väike laps haige. Kolmandas kodus ei teadnud lapsed, kus nende ema on. Isa nad ei mäletanudki.

Marlene tuli tagasi toidu ja riietega abivajajatele, ravimitega haigetele ja lahkete sõnade ja armastusega kõigi vastu. Inimesed hakkasid Marlene'i ja tema pastorit abikaasat ootama.

Üks slummis elav adventistist naine pakkus Marlene'ile koosolekute pidamiseks oma garaaži. “Kutsu lapsi,” julgustas ta Marlene'i, “ja räägi neile, et Jumal armastab neid. Anna neile lootust.” Ja Marlene tegi seda. Vabatahtlikud aitasid garaaži tühjaks teha ja üle värvida. Nad asetasid garaaži puupinke ja plasttoole ning tõid piiblilugude illustreerimiseks viltpilte. Siis kutsusid nad lapsi.

Ja nad tulid! Kui levis kuuldus laste piiblitundidest, tuli järjest juurde lapsi, kes tahtsid teada, mis toimub. Peagi oli garaaž lapsi täis, nende hulgas ka mõned täiskasvanud. Huvi oli nii suur, et Marlene'il ja ta abilistel tuleb pidada lastetundi kolm korda nädalas.

Vabatahtlikud õpetavad ka täiskasvanuid, kes kohale tulevad. Marlene õpetas

naistele, kuidas elada tervislikumalt, kuidas valmistada lihtsat toitu, mis toidaks nende näljaseid lapsi ning kuidas hoida oma lapsi tervetena ja haigustest puutumatuena. Ta andis nõu neile, kellelt sõltuvused olid võtnud kõik raha ja tahtmise pere eest hoolitseda.

Erilised projektid

Ühel päeval tulid lastetundi neli last. Marelene nägi nende riietest ja kõhnadest kehadest, et see pere oli väga vaene, isegi *favela* mõistes. Pärast tundi sai ta teada, et lapsed, nende ema ja vanaema elavad eikellegimaal pappkastis. Järgmisel nädalal tõid lapsed kaasa ka oma ema ja vanaema.

Tervele perele meeldis käia piiblitunnis ja Jeesusest õppida. Marlene külastas nende pappkastist kodu. “Keegi ei peaks niimoodi elama,” mõtles ta. Ta rääkis perest mõnede koguduseliikmetele ning ühel pühapäeval tulid mitu koguduse meest pappkastist maja juurde ja palusid perel välja tulla. Nad koristasid maa ära ja ehitasid väikese maja. See oli väga elementaarne, kuid nüüd oli perel kaitse vihma eest ja koht, mida tõesti koduks nimetada.

Sel ajal kui mehed ehitasid, kogus Marlene toiduaineid ja vahetusriideid igale pereliikmele. Kolme nädala pärast oli maja valmis ja pere kolis sisse.

Jõuludeks tegi Marlene igale lapsele väikese padja, millele maalis Piibli salmi. Enne seda oli vaid vähestel lastel olnud oma padi.

Marelene aitas organiseerida ümbruskonnas askeldajate ja rajaleidjate seltsi ning kohale tuli nii palju lapsi, et selts kolis lähimasse, *favela*’st miili kaugusel asuvasse adventkirikusse. Kuid mõned lapsed, kes ei saa kirikusse minna, nutavad selle pärast.

“Sellel kogukonnal on vaja oma palvelat, suuremaid ruume, kus nad saaksid pidada jumalateenistusi, lapsed saaksid õppida ja teismelised tunneksid end turvaliselt,” ütleb pastor. Ja kuna tänavajõugud tunnevad pastorit ja teavad kogudusest, on sinna turvaline kirikut ehitada.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada *favela*’sse kiriku, turvalise koha, kus lapsed saavad olla lapsed, pered leiavad lootust ja kõik ümbruskonna inimesed saavad kohtuda Jeesuse, maailma valgusega.

*Sálon da Costa on Brasiilias Vista Alegre piirkonna pastor.
Tema naine **Marlene da Costa** alustas slummis lastetööd.*

*10. juuni 2006
Brasiilia*

Kohtumine Kristusega

Edson Rossini

Probleemne teismeline avastas adventkoolis elu muutmise saladuse.

“Palun, palun, te peate võtma mu poja kooli vastu,” anus naine koolidirektorit.

Direktor vaatas dokumente, mis naine oli talle andnud. “Teie pojal on käitumisega probleeme,” ütles ta aeglaselt. “Meil ei ole spetsiaalselt koolitatud personali selliste probleemidega tegelemiseks. Meie koolihoonetes on koos nii alg- kui keskkool. Riskantne on panna sellist õpilast nagu Ádamo nooremate õpilastega kokku. Ma arvan, et see ei ole teie poja jaoks õige koht.”

“Kuid Ádamo tahab siia,” ütles naine. “Ta teab et see on võimalus muuta oma elu.

Palun andke talle see võimalus. Te olete meie ainus lootus.”

Vastumeelselt oli direktor nõus Ádamo katseajaga kooli võtma.

Petropolise Adventakadeemia asub Brasiilias väljaspool kihavat Rio de Janeiro linna. Õpilased on päris suurlinnast ja kaugematest linnadest ning maapiirkondade küladest. Mõned suudavad ise õppemaksu maksta, kuid paljud peavad kooliskäimiseks lootma stipendiumitele. Mõned, sellised nagu Ádamo, on probleemsest keskkonnast ning ei tea Jumala päästvast armastusest suurt midagi.

Tagasi alguses

Ádamo on pärit probleemsest kodust. Tema vanemad lahutasid, kui ta oli alles päris väike, ning teda saadeti vanavanemate juurde elama. Vanaisa, elukutseline sõjaväelane, oli temaga karm. Vanaema oli lahke, kuid tal sai tihtipeale poisi mässulisusest isu täis. Koolis oli Ádamo lugupidamatu ja sattus tihti kaklustesse. Kui õpetajad püüdsid teda korrale kutsuda, ignoreeris ta neid.

Kui Ádamo jäi koolis üheks aastaks istuma, ähvardas vanaisa ta minema saata. Kuid Ádamo ei hoolinud sellest; ta tahtis kooli pooleli jätta ja isa üles otsida.

Kui Ádamo isa leidis, ütles ta isale: “Ma tahan sinu juures elada.”

“Kas sa oled kindel?” küsis isa. “Mul on naine ja teine poeg. Mis saab siis, kui sina ja tema tülitsema hakkate? Ma arvan, et sa peaksid vanavanemate juurde jääma.”

Pettunult läks Ádamo vanavanemate juurde tagasi. Siis suri vanaisa, jättes Ádamo vanaemaga, kes armastas teda ja kohtles teda hästi. Kuid Ádamo ei hoolinud vanaema hoolitsusest. Ta varastas vanaemalt raha videomängude ja muusika ostmiseks. Ta jättis õppimise ja oli lihtsalt sõpradega koos. Ta jäi koolis järjest istuma.

Ummiktee

Kui Ádamo sai 16, hakkas ta tõsiselt mõtlema, kuhu ta oma eluga suundub. Ta oli oma sõpradest koolis palju maha jäänud ja tundus, et ta ei suuda kunagi kooli lõpetada. Ta langes depressiooni.

Ühel päeval tuli talle külla tema onu Pedro, kes oli umbes temavanune. Nad hakkasid vestlema. Mõlemad olid kinni mitte kuhugi viivates harjumustes. Pedro rääkis Ádamole, et tal on narkootikumidest kõrini ja ta on hakanud otsima Jumalat. Ta võttis välja Piibli ja luges Ádamole salme esimesest Moosese raamatust. “Sa pead leidma kiriku ja Jumala,” ütles Pedro.

Ádamo otsustas järgida Pedro nõuannet ning asus kirikut otsima. Ta leidis oma kodu lähedalt ühe kiriku ja läks pühapäeval sinna. Inimesed võtsid ta jumalateenistusele lahkelt vastu, kuid mõned asjad tekitasid Ádamos hirmu. Kui nad laulsid, kukkusid mõned teadvusetult maha; teised tõmblesid, nagu oleksid kurjast vaimust vaevatud. Ádamo ei teadnud, mis temaga juhtuda võib ja kui nad palveks põlvitasid, palvetas ka Ádamo. Kuid ta palus, et temaga midagi ei juhtuks. Kui jumalateenistus lõppes, läks Ádamo tagasi vanaema juurde, tundes end kergelt ja rõõmsalt.

Kui ta rääkis vanaemale, kus ta oli olnud, ei olnud vanaema rõõmus; ta arvas, et sellel kirikul on halb mõju. Hiljem samal nädalal rääkis vanaema Ádamole, et ta peab minema tagasi ema juurde elama. Vanaema ütles, et ta armastab Ádamot, kuid tunneb, et ei tule temaga toime.

Ádamo oli vaimustuses, et saab jälle oma emaga elada. Kuid ka Ádamo ema arvas, et ei saa temaga hakkama. Kui ta kohale jõudis, ütles ema, et oli leidnud ühe kristliku internaatkooli mägedes. Ema oli kindel, et see kool on hea koht Ádamole elu muutmiseks.

Sel nädalal läksid Ádamo ja ema Petropolise Adventakadeemiasse. Vastumeelselt

oli direktor nõus poisi kooli võtma.

Raskesti muudetavad harjumused

Ádamo mõistis, et see oli võimalus muuta tõeliselt oma elu. Kuid muutused ei tule kergelt. Kui Ádamo kohale jõudis ja poiste ühiselamusse kolis, oli õppetöö juba alanud. Talle meeldis koolis ning õpilased tundusid olevat sõbralikud ja rõõmsad.

Hingamispäeval läks Ádamo vastpöördunute klassi ja sai teda, mida tähendab “seitsmenda päeva adventist”. Ta sai teada, et seitsmes päev on Jumala hingamispäev ja Jeesus tuleb peagi tagasi, et võtta need, kes teda armastavad, enda juurde taevasse. Ádamole meeldis see mõte. Kuid ta ei teadnud, kas ta suudab kunagi olla usklik nagu õpetajad ja õpilased, kellega koos ta elas. Nad tundusid temast nii erinevad olevat.

Ádamo tahtis olla selle kooli õpilaste moodi, kuid aastatega tekkinud halbu harjumusi oli raske muuta. Kord sai Ádamo teada, et üks poiss oli talle valetanud. Vihaselt ründas Ádamo poissi ja alustas kakluse. Järgmisel nädalal sai ta vihaseks ühe teise ühiselamus elava poisi peale ja püüdis teda lüüa. Poiss jooksis toast välja, kuid Ádamo ajas teda taga, karjudes poisi toa ukse taga ja tagudes ust jalaga.

Direktor märkas, et Ádamo teod ei olnud vastuvõetavad ning palus tal koolist ära minna. Kui Ádamo kirja sai, mõistis ta, kui palju ta koolist lahkudes kaotab. Ta läks direktori juurde ja palus: “Palun lubage mul jääda. Ma tean, et rikkusin reegleid ja mul on väga kahju kakluste pärast. Ma püüan rohkem, ma luban seda. Palun ärge sundige mind lahkuma.”

Direktor mõistis, et Ádamo soovis tõesti kooli jääda. Nad vestlesid hommikul kella kaheni sellest, mida Ádamo peaks kooli jäämiseks tegema ja kuidas Jumal saab tema elu muuta.

Muutus

Ádamo leidis ühe õpilase, kes oli nõus temaga Piiblit uurima. Ta hakkas palvetama, paludes Jumalalt jõudu muutusteks. Tasapisi tundis ta lahkuvat viha, mis oli siiani ta elu juhtinud. Esimest korda tundis ta end tõeliselt õnnelikuna. Ka teised märkasid muutusi. Ádamo oli teiste inimeste vastu lahkem. Kui ta parasjagu ei õppinud, kasutas ta oma aega millegi kasuliku tegemiseks niisama mõtisklemise ja muusika kuulamise asemel. Nelja kuu pärast oli Ádamo valmis ristimiseks.

Ádamo ema ja vanaema rõõmustasid tema muutumise üle. Aga kui Ádamo üritas selgitada, mida ta Jumalast ja Piiblist oli teada saanud, ei mõistnud nad teda. Ádamo ei anna alla ja räägib neile igal võimalusel Jumala armastusest. Ta loodab, et muutused, mille Jumal tema elus teostas, innustavad ka tema peret Kristust valima.

Meie misjoniannetused toetavad adventharidust ja võimaldavad selliseid elu muutvaid kohtumisi Kristusega, nagu oli Ádamol. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest kindlustab Petropolise Adventakadeemia uue poiste ühiselamuga; nii saab juurde ruumi selliste õpilaste jaoks nagu Ádamo, kel on vaja kuulda, et Jeesus armastab neid ega loobu neist.

***Edson Rossini** õpetab Petropolise Adventakadeemias inglise keelt.
Ádamo Borges lõpetas Petropolise Adventakadeemia.
Ta on kirjandusevangelist Brasiilias Rio de Janeiros.*

17. juuni 2006
Brasiilia

Päästev tõde

Igor Carvalho

“Ma tahan, et keegi tõestaks mulle Vana Testamendi hingamispäeva kehtivust tänapäeval,” esitas õpetaja väljakutse. Üks teismeline tõstis käe.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ettekanda.]

Varajasest lapsepõlvest peale viis ema mind ustavalt protestantlikku kirikusse. Mulle meeldis Piiblit uurida, seepärast olin ma nõus, kui üks ema töökaaslastest kutsus mind oma piibliuurimisgruppi. Ma olin siis 15aastane ning arvasin, et tean Piiblist palju. Mulle meeldis vaielda religioossete mõtete üle, millega ma nõus ei olnud. Kuid ma mõistsin kiiresti, et ema adventistist sõbranna teadis Piiblist palju rohkem kui mina.

Üks nädal uurisime Jumala plaani meie tervisele. Sügavalt mõjutatuna jätsin ma kohvi ja tee joomise ning lõpetasin suurema osa liha söömise. Ma tundsin muutust kohe. Kui muutsin toitumist, kadus mu krooniline bronhiit.

Pärast keskkooli astusin ma protestantlikku teoloogiaseminari. Ma jätkasin grupiga Piibli uurimist, sest mulle meeldis Piiblit sügavuti lugeda. Kuid mõned Piiblist loetud asjad hämmastasid mind ning ma ei teadnud, mida teha.

Kahjude kokku arvamine

Ühel viimase õppeaasta ööl nägin ma unes plakati, millele oli kuldsete tähtedega kirjutatud salm Js 8:20: “Õpetuse ja tunnistuse juurde! Kui nõnda ei kõnelda, siis ei ole koitu.” Ma ärkasin kindla otsusega uurida Piiblit veelgi hoolikamalt ja võrrelda kõiki oma tõekspidamisi Piibliga.

Umbes kuu aja pärast, kui ma valmistusin tundideks, kuulsin ma telesaadet, mida ema vaatas. Üks mees rääkis raskustest, mida ta oli kogenud sõjaväes hingamispäeva pidades. Sõna “hingamispäeva” haaras mu tähelepanu ega läinud mul enam peast. Kui ma kooli läksin, mõtlesin ma: “Kas on võimalik, et ma pean vale päeva? Kas ma olin oma Päästjale truudusetu olnud?”

Pärast tunde uurisin kõike, mida seoses hingamispäevaga leidsin. Ma tundsin veendumust, et pean kuuletuma neljandale käsule. Aga kui ma seda teen, mida ütleb mu perekond? Minu vanaisa ja kaks onu on protestantlikud pastorid ja ka mina kavatsesin pastoriks saada. Ja mida ütleb mu ema? Ma olin oma koguduses juhtival positsioonil. Kui ma hakkan pidama hingamispäeva, kaotan ma kõik selle ja ka palju sõpru. Ma ei teadnud, kas ma olin valmis nii paljust loobuma ühe idee, ühe tõekspidamise pärast, kuigi see oli piibellik tõde. Mis saab siis, kui eksam on hingamispäeval? Ma ei saanud seminari õpetajatele öelda, et pean hingamispäeva. Ja mis saab minu tulevikust? Kas ma leian tööd, kui ma hingamispäeviti ei tööta?

Minu meeltes oli võitlus. Jumal tuletas mulle meelde Piibli salme, mis osutasid hingamispäevale ja Jumalale kuuletumisele. Ma palvetasin: “Aita mind, Issand. Ma tahan järgida sinu tahet.” Sel ajal kui ma palvetasin, tõi Püha Vaim minu meeltesse Jeesuse Kristuse agoonia ristil. Ma palusin Issandalt jõudu kuuletuda ja Jumal ei jätnud mind maha. Jumal andis mulle julgust kuuletuda Talle, mitte olla inimeste meele järele.

Ma jätkasin piibliuurimist väikeses grupis ning võtsin vastu Piibli õpetused surmast, Ellen White'i kirjutiste inspiratsioonist ja teistest tõdedest, mida ma enne ei teadnud. Ma hakkasin käima adventkirikus ja kuu aja pärast tulin seminarist ära.

Vastuväited kodus

Kui ma hakkasin pidama hingamispäeva ja käima adventkirikus, siis alguses ei

olnud mu ema vastu. Kuid mõne nädala pärast ütles ta mulle, et pean lõpetama adventkirikus käimise. “Vaata neid Piibli salme,” ütles ta. “Need näitavad, et adventistid eksivad.” Ta luges salme, mis tundusid ütlevat, et me ei ole enam Seaduse all, vaid armu alla ja et keegi ei peaks meie üle kohut mõistma söömise ega joomise ega hingamispäevade pärast (vt Rm 3:13, Kl 2:16). Ta ei mõistnud, et siin ei räägitud loomisel inimkonnale antud hingamispäevast, vaid teistest pühadest, mida ka hingamispäevadeks nimetati.

Ema nägi mu riitulil Ellen White'i raamatuid ja hakkas neid sealt ära korjama. “Ma ei saa lasta sul neid lugeda,” ütles ta.

Tuppa tuli minu vanaisa ja kuulis osa meie vestlusest. Kui ema püüdis mu raamatuid ära võtta, peatas vanaisa teda. “Oota,” ütles ta, “kui Igori tõekspidamised on õiged, tuleb sul Jumalaga probleeme.” Ema pani raamatud kohale ja läks toast välja. Mu süda oli murtud, sest me olime emaga lähedased ega olnud siiani veel kunagi tülitlenud. Ma ei tahtnud, et usk lõöks nüüd meie vahele kiilu. Ma palusin sõpradel meie mõlema pärast palvetada.

Hingamispäeva istusime emaga koos ja ma näitasin talle, kuidas loomisel anti hingamispäev ja kuidas see on kogu Piiblis kuni Ilmutusraamatuni. Kui ma teema esituse lõpetasin, noogutas ema vaikselt. “Jah, ma mõistan,” ütles ta. “Kuid mul ei ole jõudu hingamispäeva pidamiseks.”

“Ka minul mitte,” ütlesin ma talle, “aga Jumal aitab meid.” Sellest nädalast alates on ema minuga koos hingamispäeva pidanud.

Hingamispäeva kuulutamine pühapäevakoolis

Ma käisin ikka veel pühapäeviti protestantlikus kirikus, sest mul oli seal palju sõpru. Kord arutles pühapäevakooli õpetaja hingamispäeva teemadel. Ta ütles, et Jumal jättis hingamispäeva Vanasse Testamenti. Ta lisas veel: “Me peame olema hoolikad, sest mõned inimesed püüavad teid veenda, et hingamispäev kehtib veel. Ma tahan, et keegi tõestaks mulle Jumala Sõnast, et ma eksin!” esitas ta väljakutse, patsutades oma sõnade rõhutamiseks Piiblit.

Mu käsi tõusis ja õpetaja pöördus minu poole. Ma avasin Piibli ja lugesin mitmeid salme Vanast Testamendist vastavalt hingamispäeva kahele tähendusele. Siis võtsin ma ette Uue Testamendi ja lugesin salme, mis näitasid, et Kristus pidas hingamispäeva ning tema jüngrid jätkasid hingamispäeva pidamist pärast Kristuse ristilöömist ja taevaminemist. Siis ütlesin ma klassile: “Ma pean hingamispäeva. Mitte selleks, et saada päästetud, vaid sellepärast, et Jeesus on mind juba päästnud.”

Mitmed klassi liikmed tänasid mind hingamispäeva kaitsmise eest. Ilmselt oli Jumal juba mitmetega sel teemal rääkinud. Üks mees sosistas, et ta peab ka hingamispäeva, kuid kirikus käib pühapäeviti.

Ma palusin adventpastorilt uut ristimist, mis oleks tunnistuseks sellest, et ma olen õpitud tõed avalikult vastu võtnud. Minu ema kavatseb peagi mu eeskuju järgida.

Kui mind seati vastamisi tõdedega, mida protestantlik kirik ei õpetanud, tuli mul seminarist välja astuda. Kuid ma tunnen, et Jumal kutsub mind jälle jutlustajaametisse. Ma loodan nii pea kui võimalik hakata õppima adventseminaris siin Brasiilias.

Ma tutvusin adventkuulutusega esimest korda väikeses piibliuurimisgrupis. Meie misjoniannetused aitavad muretseda materjale sellistele ja veel paljudele teistele evangeeliumitöö liikidele. Täna teid ustavate annetuste eest, mis aitavad edendada Jumala tööd üle kogu maailma.

Igor Carvalho on kirjandusevangelist Lõuna-Rio de Janeiro liidus. Ta kavatseb

astuda järgmisel aastal adventülikooli, et alustada õpinguid pastori ameti saamiseks.

24. juuni 2006

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Adventuudised

Osatäitjad: Uudisteankur ja kaks kuni neli reporterit. *[Paluge see programm teismelistel ja noortel elavalt ja energiliselt ette kanda. Valige osatäitjad, kes oma osa harjutavad ja arusaadavalt esitavad. Kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad teksti sisuga nii tuttavad olema, et nad suudavad materjali kindlalt esitada.]*

Abivahendid: Pange esinejate jaoks üles laud ja toolid. Seinale riputatud või projekteeritud Lõuna-Ameerika kaart oleks väga hea abivahend. Paluge publikule visuaalseks selgituseks kellelgi näidata mainitud kohti. Kui soovite, võite paluda kellelgi seista ees suure videokaameraga, mis kujutaks telekaamerat. Kui see pole võimalik, liimige kaas kingakarbi külge ja värvige mustaks või hõbedaseks. Lõigake ette "läätse" jaoks auk.

Märkus: Selle kvartali projektidest on saadaval fotod meie veebilehel www.adventmission.org. Valige "Stories" ja siis "South American Division".

Uudisteankur: Tere hommikust! Tervitame teid "Adventuudiste" poolt. Sel nädalal on keskmis Lõuna-Ameerika divisjon. Meil on täna mitu reportaaži, seepärast alustagem nüüd. Meie esimene lugu on Brasiiliast Rio de Janeirost ja Ida-Brasiilia unioonist.

Esimene reporter: Rio de Janeiro on kuulus oma liivarandade, vapustavate mägede ja karnevaliga. Kuid selle linna sära taga elavad ja töötavad miljonid inimesed. Nagu kõigis suurtes linnades, on ka Rios oma vaesed. Nad elavad väheste võimalustega viletsates eeslinnades ja slummides, mida nimetatakse *favela*'teks. Tihtipeale on tänavateks räpased teerajad, narkootikumide levik ja jõukude tegutsemine on pidurdamatu ning paljud elavad hirmus oma elu pärast.

Ühes *favela*'s annavad Rio adventistid seal elavatele inimestele võimaluse muutumiseks. Pastor Sálton da Costa ja tema naine Marlene viivad läbi programme selle kogukonna jaoks. Nad alustasid lastetundide pidamist ühe koguduseliikme garaažis. Emad tulid oma väikestega ja peagi korraldasid pastor ja tema naine seminare, et õpetada neile raha kasutamist ja tervislikku eluviisi ning pakkusid abi sõltlastele. Kui huvi ja kohalkäijate arv suurenes, organiseeris paar ka rajaleidjate ja askeldajate seltsi. Praegu käib selles väikeses remonditud garaažis koos umbes 70 inimest.

Grupil oleks vaja palvelat, kus pidada jumalateenistusi ja õppida oskusi, mis aitavad noortel vaesuse ringist välja murda. Osa teie tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada sellesse *favela*'sse lihtsa palvela, et tuua valgust ja lootust kujuteldamatutes tingimustes elavatele inimestele.

Uudisteankur: Tunniajase teekonna kaugusel Rio tõelikust elust, vaikeses maakohas võtab elu kiiruse maha. _____ *[reporteri nimi]* on lugu valgusest Rio linnast eemal asuvates mägedes.

Teine reporter: Keset tumedaid Petropolise mägesid asub adventkool, kus õpib rohkem kui 500 õpilast. Petropolise Adventakadeemia võtab vastu õpilasi kõigilt elu radadelt. Kuigi enamik tulevad adventperedest, on paljud tulnud siia kooli hoopis

teistel põhjustel.

Ádamo jaoks oli see viimane lootus. Tema ema tõi ta siia, anudes, et talle antakse võimalus koolis õppida. Ádamo elu oli olnud pettumuste ja ebaõnnestumiste jada ning ta oli kooli pooleli jätnud. Kuid keegi oli rääkinud talle Petropolise Akadeemiast ning ta oli valmis veel korra proovima, juhul kui teda kooli vastu võetakse.

Direktor oli nõus ta prooviaja vastu võtma ning Ádamo alustas õpinguid. Ta oli vanem kui teised tema klassi poisid ning mõned hakkasid teda kiusama. Nii sattus ta kaklustesse. Kuid väljaviskamise asemel direktor rääkis ja palvetas koos temaga. Ta aitas Ádamol näha, et tal on tulevik, ja eelkõige Jeesus.

Ádamo hakkas kuulama piiblitunnis ja kirikus; ta hakkas lugema Piiblit ja palus peagi ristimist. Praeguseks on Ádamol Petropolise kool lõpetatud ja ta teeb Jumala tööd. “Kui Petropolise Akadeemia juhtkond ei oleks mulle andnud võimalust muuta elu, ei oleks ma praegu võib-olla enam elavate kirjas,” tunnistab Ádamo.

Petropolise Akadeemia kasvab. Koolile on ehitatud uus tüdrukute ühiselamu ja klassiruumide lisaplokk. Nüüd on vaja abi poiste ühiselamu laiendamiseks, et mahutada kõiki soovijaid. Osa tänasest annetusest aitab koolil lõpetada tuleviku ehitamise projekti.

Uudisteankur: Rio de Janeirost põhja pool asub Vitória linn. Sellest kaks tundi lääne poole, piirkonna põllumajanduslikel maadel seisab mäe otsas veel üks adventakadeemia. Internaatkooli, mida tuntakse ka EDESSA nime all, tuleb õpilasi sadade miilide kauguselt. _____ [reporteri nimi] räägib nüüd meile ühest selle kooli õpilasest.

Kolmas reporter: Espírito Santo Adventakadeemia, vahel nimetatud ka EDESSA, seisab tõesti nagu valgus mäe otsas. See vaatab suure mäe otsast alla põldudele ja jõe. Rahulik asukoht pakub suurepärasest keskkonda noorte inimeste Jumala tööks koolitamiseks.

Nagu paljudes adventkoolides, peavad paljud õpilased lootma stipendiumi või sponsorite peale. Alan Ramos on pärit vaesest Põhja-Brasiilia perekonnast. Ta pidi viiendas klassis koolist ära tulema, et aidata perekonda, kuid ta pole kunagi jätnud lootust lõpetada õpingud.

Sel ajal, kui ta pere ülalpidamiseks töötas, kutsus üks sõber teda adventkirikusse koosolekule. Alan läks ja kohtus seal abielupaariga, kellega sai sõbraks. Neist said talle nagu teised vanemad. See abielupaar ja Alani sõber uurisid Alaniga koos Piiblit ja mõne aja möödudes soovis Alan saada adventkogudusse ristitud.

Vanemad ei kiitnud Alani otsust heaks ja tegid tema elu raskeks. Eelmisel aastal julgustas paar, kes oli Alani Jumala juurde juhtinud, teda õpinguid jätkama. Nad pakkusid, et maksavad tema eest õppemaksu. Alan hakkas käima õhtukoolis, otsides samal ajal võimalust minna adventkooli. Ta lõpetas ühe aastaga kaks klassi.

Alan astus EDESSAse ja lõpetas sealgi ühe aastaga kaks klassi, töötades samal ajal neli tundi päevas, et aidata maksta toa ja ülalpidamise eest. Ta loodab keskkooli ühe aastaga lõpetada.

“EDESSA täitis minu unistuse lõpetada kool,” ütleb Alan. “Mulle meeldib kool, eriti siinne kristlik atmosfäär. Kui ma kooli lõpetan, soovin ma valmistuda Jumala teenimiseks pastorina.” Tegelikult Alan juba valmistubki tööks. Ta teenib kohaliku koguduse vanemana ning talle meeldib pidada piiblitunde inimestele, kes soovivad Jumalat tundma õppida.

“See kool on avanud mulle palju uksi ja aidanud mind väga mitmel moel,” lisab Alan. “Siin aidatakse minu unistustel tõelisuseks saada. Ma tean, et Jumalal on minu jaoks plaanid. Ma pean olema ainult nende jaoks avatud.”

Nagu Petropolise Akadeemias, nii tehakse ka EDESSAs tuleviku jaoks ümber- ja

juurdeehitusi. Osa tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab lõpetada poiste ühiselamu.

Uudisteankur: Brasiilia ei ole Lõuna-Ameerika divisjoni ainus vajadustega piirkond. Liigume edela suunas, Argentiina põhjaossa [*näidake kaardil*], kus Jumala töö läheb kiiresti edasi. _____ [*reporteri nimi*] on sellest lugu.

Neljas reporter: Põhja-Argentiinal on oma eriline ilu. Siin asuvad seitsmevärvilised mäed. Kui päike paistab nendes mägedes asuvatele mineraalide kihtidele, moodustavad need eredaid värve. Siin elab samuti palju Argentiina indiaanlasi, kes on põliselanikud. Vanamoelised savitellistest majad ääristavad kitsaid tänavaid ning aeg läheb siin palju aeglasemalt.

Kuid adventkogudus kasvab selles piirkonnas kiiresti. Võib-olla sellepärast, et inimestel on siin vähem ressursse kui linnas, on nad usule avatumad. Kogu piirkonnas on võrsunud kogudusi ja grupe. Paljudel neist gruppidest ei ole maad ega hoonet, mida omaks nimetada. Nad käivad koos kodudes, üüriruumides või kus nad parasjagu saavad. Ning muu maailma ei tea nende olemasolust midagi, sest neil ei ole kirikuid.

Mõnedes gruppides on vähe, kuid teistes 30 ja rohkem usklikku. Tänane kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab 17 usklike grupi unistuse kirikust tõeks teha. Nad töötavad koguduse ülesehitamiseks, säästes samal ajal peesosid jumalateenistuste hoone ehitamiseks. Täidame nende unistused ja teeme nende töö kergemaks, andes täna helde kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuse.

Uudisteankur: Meie aeg on peaaegu läbi, kuid lubage meelde tuletada, et teie iganädalased misjoniannetused lähevad maailma misjonitööks, et viia kõigini häid uudiseid evangeeliumitöö, meditsiinilise töö, hariduse, kirjanduse ja tööliste koolitamise abil. Kolm neljandikku kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest läheb maailmamisjoni eelarvesse. Kuid ülejäänud 25 protsenti läheb otse igal kvartalil nimetatud projektidele. Sellepärast tähendabki helde kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus nii palju täna ja igal kvartalil nimetatud piirkondade jaoks.

[Palve ja annetuse kogumine]